

په زخمونو

کې

سندري

څلورمه شعري ټولگه

Ketabton.com

په اکو شپيټ "حسن"

په

سندري

"ن"

hassandoc

2012

په
تخنيکي خانگه

www.dar

غزل

انځور دې مستقبل کړه د تدبير په آيينه کې
ماضي يوازې ښکاري د تقدير په آيينه کې

زه ستا مخ ته ولاړ او ژوند زما په تمه ناست دی
الفت کړم د تصوير غوندي اسير په آيينه کې

لږ غوږ شه په ارام راته اشنا چې تصويرونه
گډوډ شي د اوبود تېز بهير په آيينه کې

خود وایي به (حسنة) ملامت ستا پر شعرونو
هر عیب چې د تصوير گڼي تقصير په آيينه کې

تش نوم يې راته بيا تېر شوی ژوند مخې ته کېږدي
ښکاره لکه د شا چې شي تصوير په آيينه کې

پتنگ غوندي (حسنة) که پرې ځان سپڅلی نه شي
خوږې کړه رڼاگانې د ضمير په آيينه کې

غزل

راشه چې له زړه په مات اواز څه درته ووايم
نن به د رندانو په انداز څه درته ووايم

گوتې به د څړيکو د خپل زړه په مراندو کېږدمه
پټ به د سلکو سلکو په ساز څه درته ووايم

زما په لپوتوب کې يې منطق راټوکولای دی
نور د خپلې مينې د اعجاز څه درته ووايم

ته به په ترپکو د بلې سر ته راوڅېژې
زه به په سرو سترگو لکه باز څه درته ووايم

زه چې شومه ته او ته شوې ورک زما په خيالونو کې
بل د محبت جانانه راز څه درته ووايم

ته يې په کنډو چې تل دخپل ناز کرشمې کړې
زه به د (حسن) د زړه د نياز څه درته ووايم

په زخمونو کې سندرې

غزل

زموږ که له زخمونو د پرون لمنه ډکه ده
نن مو هم له څړیکو د ژوندون لمنه ډکه ده

گوره له گلکش نه د بکلا، بحر د اوبسکومي
څومره له غورځنگ نه یې د یون لمنه ډکه ده

زړه مې ستا رمه د خاطر و په مخه کړې ده
بیا چې له تپو نه ددې شپون لمنه ډکه ده

رابه وړي که خدای کول د سولې پتاسې پکې
نن که له سکروټو د پستون لمنه ډکه ده

ستا که خورې څنې پرېشانی په مخه کړي دي
زموږ هم له سودا نه د جنون لمنه ډکه ده

ډېر به دې پر حُسن د وفا رنگونه وشیندم
لا خومي د عشق د زړه چاودون لمنه ډکه ده

په زخمونو کې سندرې

ډېر دې یې په زړه "حسنة" وخورل درانه کاني
څومره دې لا نوره د بېلتون لمنه ډکه ده

یو شعر

شپه شوه تېره سپیدې وچاودې سحر شو
کیسه زما د زړه چاودون تمامه نه شوه

وې: اوږدې د بېلتون شپې دې چې شي هېرې
راشه نن دې په اوږدو څنو کې پټ کړم

د حیا پردې به ورو ورو کړمه پورته
کړم خبرې به وړې زړه به مې غټ کړم

په زخمونو کې سندرې

غزل

مانه يې د زړه د پرهرونو کيسې هيرې دي
ستا څنگه د زړونو د ټوپونو کيسې هيرې دي

بيا يې له تندي دي کوچېدلي د الفت نخبې
بيا له دې آيينې د تصويرونو کيسې هيرې دي

بس دی مه پوښتی د اقتدار له بدمستانو نه
دوی نه د غورځنگ او بدلونونو کيسې هيرې دي

ستا د تشې خپټې له عذابه، به شي څه خبر
دوی چې اوس د لوړې د دردونو کيسې هيرې دي

څنگه به شير پر شرارت باندي څوک پر کاندي
مونږ چې د ضمير د فريادونو کيسې هيرې دي

دا ده لا خو وایم په لوکن وخت کې د عشق غزل
څوک وایي؟ خوشبو نه د گلونو کيسې هيرې دي

په زخمونو کې سندرې

بس ده سمندره د ژوند مه مو وپروه جذبي
زمونږ له دې څپو د توپانونو کيسې هيرې دي

وينم دې "حسنه" په هر شعر کې د احساس تصوير
چا وي؟ له دردونو د زخمونو کيسې هيرې دي

که ارام يې دی د زړه راځنې وړې
خو سبب مې د ژوندون هم محبت دی

يوه گړۍ مې پخپل ځان پورې حېران کړي
بل ساعت مې مضطرب زړه ته راحت دی

په زخمونو کې سندرې

غزل

لېونی چې مې نن بیا د زړه موسم دی
د اشنا د مسستانه نظر کرم دی

د بېلتون په جل وهلي بیابان کې
ستا د خیال د څڼو سیوری مې همدم دی

تور د عشق به مې له عشقه زړه تور نه کړي
چې هر دم راسره ستا د حُسن دم دی

چې په برخه د مورک شوه شپه د ژړندې
نوبیا چا وې: چې حاکم د کابل گرم دی

خوشحالي مې د زړه کور ته راتلی نه شي
دروازې ته یې د مینې غم اړم دی

په رنگونو د لفظونو کې مې ډوب کړ
نور مې تش د زړه له وینو نه قلم دی

په زخمونو کې سندرې

اتنچیان یې د یادونو ورته ناڅي
بیا رایاد یې د خبرو زیر و بم دی

فرښتو یې تخیل دی لمسولی
هر غزل چې د "حسن" صنم صنم دی

خوشبېې مو چې د اوبکو باران تم شي
د سندرو قاتلان چې راواخلي

مونږ چې کله هم قلم ته ګوتې وروړو
زمونږ د پوهې دښمنان چې راواخلي

غزل

دا په ثواب که په گناه مینه خوره وړه شوه
خدایه نن بیا مې په بشکلا مینه خوره وړه شوه

په خوله د شمعی د مزار مې کړی خبر که مړ وم
چې په وطن لکه رڼا مینه خوره وړه شوه

احساس مې و تراشل ترې یاره د شعرونو غمې
په کاني زړه مې چې دتا مینه خوره وړه شوه

هره وینا د خلکو نیسم د موسکا په غېږ کې
ماته د تورو په معنا مینه خوره وړه شوه

دا دی ادا مې کړ دتا د حُسن قرض جانانه
ستا چې په ناز او په ادا مینه خوره وړه شوه

اوس یې نو وکارئ په منځ کې په اسمان کې کرښه
اغیارو بیا په پښتونخوا مینه خوره وړه شوه

غزل

په سندرو کې به ورک یم په سلگو کې به مې غواړې
لټوې به بهارونه په وږمو کې به مې غواړې

په نیلی د خیال به درومې، په زړه مور به یې له حاله
د وختونو په لوټ شوو قافلو کې به مې غواړې

لکه خوب دومره نږدې چې درته نه یم بې قرار یې
گوره ژوند دی نو تر کومه په لېمو کې به مې غواړې

سندریز خوب به د مینې نیمه شپه یې پاڅولی
د رباب پردې به سپرې په نغمو کې به مې غواړې

د مېنود مچکو، انگازې د خرپ به اورې
له گلاب به کړې پوښتنه په خوشبو کې به مې غواړې

زه "حسن" به درنه ورک یم، زړه د هر مېن به سپرې
پلټې به یې دردونه په زخمو کې به مې غواړې

په زخمونو کې سندرې

ستا خوبدلپري ارزوگانې دم په دم جانانه
زما خو په هره تمنا مينه خوره وره شوه

اغوندي ساندي د "حسن" هم سندرېزي جامې
خدايزده په شعري چې د چامينه خوره وره شوه

شي درپسي به دپر ساړه اسويلي
د مخ پانوس کې سره لمبه گرځوي

خامه جيني يې په دې نه پوهېږي
خامه خولگي په پخه شپه گرځوي

په زخمونو کې سندرې

غزل

ويارې که ته په دې ذلت په ډاگه
زموڼر خو خوښ دی بغاوت په ډاگه

په شنو ډالرو يې زړه وپرسېدو
اوس چې اقرار کړي درشوت په ډاگه

وايي ژغورم خودې له يوه ټاکندي
په بل دې پلورم که عزت په ډاگه

پرون يې ږيرو کې ريال ټولول
نن د شيطان کړي عبادت په ډاگه

د غلا له خونده يې بې برخې نه يو
بس کله کله کړو الفت په ډاگه

موڼر محبت په خوله راوړلی نه شو
دوی څنگه کړي دومره نفرت په ډاگه

غزل

زړه درکوم زړه درنه غواړم درختم
نور مې له خپله ځانه لارم درختم

د بېرته گ په اراده نه درختم
لار د راتگ راپسې نغارم درختم

چې د تلو غم ته اوبسکې پاتې نه شي
نن په راتلو د سره ژاړم درختم

څوک دې بېکلا ياره لوستلی نه شي
د مينې ژبه کې دې ژباړم درختم

ډېر مې د هجر په يخنۍ وخورې
تودو مچکو کې دې نغارم درختم

نوم د "حسن" دې شي موسکا په شونډو
په پښتنه حيا دې وياړم درختم

پرون دې وې: غم دې په اوبسکو وينم
نن مې د سر اخلي قيمت په ډاگه

"حسن" د زړه په اور شيندلې وينې
بس دی نور وايي حقيقت په ډاگه

مخ ته ورواغوندي جامې د موسکا
خو دې له سترگو پټې اوبسکې درومي

ما درته وې: ناز دې په سترگو مه کړه
له غټو سترگو غټې اوبسکې درومي

غزل

هسې نه ته هم شې بیمار د سترگو
دومره مې مه اخله ازار د سترگو

د ژوند له ټولو مندو تر پروځني
تش راته پاتې شو غبار د سترگو

په طبيب ذهن مې چاره نه کېږي
زړه رانه واخيستو مهار د سترگو

چې اوبه هم څښود مارغانو غوندي
له ويرې هر لور ته کړو څار د سترگو

انکار د خولې نه يې وي ټينگ ملګرو
د پښتنو پېغلو اقرار د سترگو

نن پرې راځي د نظارې ناوې يې
اوبښکې شيندم ورته په لار د سترگو

غزل

نن بيا درته د سترگو پښتنو اوبښکې دروږم
محفل ته لکه شمه په لمبو اوبښکې دروږم

اورې به د لفظونو پرې درنې غوندي شي ياره
کيسو ته د بېلتون مې د لمبو اوبښکې دروږم

پرده کړي پښتني دي خوبس ستا ديدن لپاره
تڼاکو غوندي پټې د زخمو اوبښکې دروږم

دا چا وې: چې اسمان وريځې د باد په څپو بار دي
دا زه يم د خپل غم په اسويلو اوبښکې دروږم

لمانځم به دې لندنه په ژړا د مزدورۍ بيا
درځم درته ډالۍ مې د خولو اوبښکې دروږم

پوهېږي پرهژلي د دردمند په درد "حسنه"
پره رته له تڼاکو د تڼاکو اوبښکې دروږم

غزل

جوړ کړم له يادونو د جانان تصوير په سترگو کې
اوبښکې ظالمانې يې کړې وړان تصوير په سترگو کې

بيا به مې ولاړه د يادونو آيينو ته وي
بيا مې چې غږېږي يو چپران تصوير په سترگو کې

ما هم غزليز د غزلتورو په رنگونو کې
تا چې رابښکاره کړو د رومان تصوير په سترگو کې

ته وا چې باران په شنه اسمان اوري چې وځاندي
اوبښکې دې چې جوړ کړي د باران تصوير په سترگو کې

کوټ پسې کړم کوټ تنده د مينې مې ماتېږي نه
راشي د مالکين حُسن ميزبان تصوير په سترگو کې

خړيکې د نظر د پرهرونو مې خمارې شوې
وينې دې جانانه د درمان تصوير په سترگو کې

اوس يې هر چاته اړولې نه شم
چارانه وړې دى اختيار د سترگو

"حسنة" گرځي پکې پېغلې هيلې
په اوبښکو شين ساته گلزار د سترگو

پيروي په پتو سترگو جهالت وي
بې شعوره د عمل تکرار عادت وي

معرفت چې ترې د خداى ترلاسه نشي
هسې لمونځ روژه بې روحه عبادت وي

غزل

نن دې په سرو شونډو پرونی خبرې چېرته دي
وايه ستا د مينې لېونۍ خبرې چېرته دي

وختل تر زړه مې د بېلتون د خاموشۍ ازغې
ستا د پسرلي حُسن غوټې خبرې چېرته دي

زما د زړه بيديا به يې جارو چې په نغمو کړله
اوس دې هاغه مستې بوربوکۍ خبرې چېرته دي

څنگه به يې مار د پېغلتوب په نثار اولم
نور مې په غزل کې د مستۍ خبرې چېرته دي

زما به چې د شين زړه په ورشو کې په ټوپونو وې
هغه ستا بې باکې غرځنۍ خبرې چېرته دي

پو به يې لمبې چې په رگونو د "حسن" کې کړې
ستا د پېغلتوب هغه سپرغۍ خبرې چېرته دي

نور يې پېغلتوب په پښتنه تقوا بې سپکه دی
وايي يې د مينې د ارمان تصوير په سترگو کې

نن که بې وسۍ لاس د پښتون پر خوله نيولی دی
وينم يې "حسنه" د توپان تصوير په سترگو کې

چېرته توپان رااوچت کړی وي سر
ټوله فضا چې شي له شوره ډکه

خود به يې خپږي سرې لمبې له خولې نه
د چا سينه چې وي له اوره ډکه

رانه هويت به په خپل کور کې پوښتي
په هره لار به قاتلان ولاړ وي
بوی به ترې راشي د افغان د وینو
لا به په سرو غوښو لېوان ولاړ وي

ما خو په بل شان وو کابل لیدلی
هاد موسکا او محبت تاتوبی
خدا پزده د چا نظر ایرې ایرې کړو
هانغه د پوهې او اهلیت تاتوبی

اوس پرې راټول دي د نړۍ ټپوسان
له شمله ورو نه خالي پاتې دی
ها په اسيا کې د بازانو وطن
له سترگورو نه خالي پاتې دی

دې انقلاب ځپلي ښار ته چې ځې
په زورواکۍ به چارواکۍ ته رسې
لاس به دې ښه له خپلواکۍ نه مینځې
ځان به پلورې بیا به څوکۍ ته رسې

کابل څنگه درشم؟

خواړه یاران رانه په وار وار پوښتي
چې کابل جان ته، ته راځې ولې نه؟
د پردیسۍ خزان وهلی روح دې
ددې گلشن په باد مینځې ولې نه؟

دوی مهربان دي لوریننه لری
زه هم ډېر سترې يم منزل لټوم
لکه ورک وری له مور ه کرځم پسې
د هر یو ښار غېږ کې کابل لټوم

خو ورته وایم چوپه خوله به څه کړم
خوږه پښتو به مې کنځله کښي
انگرېزي سوت به اغوستل نه غواړم
خپره جامه به مې شپله کښي

غزل

نن بیا دې چې په شونډو بهانې راوړي دي
له مینو نه دې تشې پیمانې راوړي دي

پروا مه کړه اشنا ستا د وصال هرې کړې ته
په موټي کې د زړه مې زمانې راوړې دي

حضور ته دې جانانه بې سینگار نه راحم
هر تار کې د کربوان مې دُر دانه راوړي دي

اوس خود به بار وو د خړ سپلاب په اوږو کې
ناوې ته مو ملګرو آشیانې راوړي دي

دا زړي مې د خړیکو دي په وینو ټوکېدلي
په شعر کې مې چې کومې ترانې راوړي دي

نور مه خاره د حُسن تماشي ته د چا سترګې
"حسن" درته د مینې خزانې راوړي دي

داسې بدل شو غل یې مول نه وهي
ګرځي په سوټ یا په پوځي جامو کې
اوس تبتوونکي بنديان غره ته نه وړي
اوس یې ساتي د وزارت کوټو کې

نه چوپ کېدی شم نه ناندری وهلی
د تجاوز لکه وکیلانو سره
ساده سړی یې معامله نه شم کړی
د واکدارۍ لکه مداریانو سره

نو ای! ملګرو دې مقتل ته نه ځم
چې چېرته کونډه چېرته وینم بوره
څوک پر صلیب د جمهوریت ځوړند دي
د چا سر غوڅ دی د جهاد په توره

ډېر معذرت غواړم درتلی نه شم
دا د وحشت ځنګل زغملی نه شم
د قام د لوټ تماشه نه شم لیدی
نن ږ بدن نور ویلوی نه شم

غزل

د ځوانۍ په هنگامو کې درته راغلم
لاس دې راکړه په تيارو کې درته راغلم

تاو پټۍ رانه گلپانې درخسار کړه
لکه اوبسکې په ازغو کې درته راغلم

که هر څووم بې باکۍ په مخه کړې
د حيا په بدرگو کې درته راغلم

د لنډو شونډو په غېږ کې مې درتینگ کړه
د الفت په سرو لمبو کې درته راغلم

ټول رازونه مې د زړه پکې بنکارېږي
د سندرو په جامو کې درته راغلم

د سرور په مسرت کې به دې ډوب کړم
د غزل په پېمانو کې درته راغلم

غزل

څوک به کړي د عشق کیسه زه به درياد شم
شي حواس به دې لمبه زه به درياد شم

په تصوير مې که د وخت دورې خورې شوې
مخ ته ونيسه آينه زه به درياد شم

کوم ماشوم به په خندا محفل ته درشي
درته کړي به اشاره زه به درياد شم

په ناخوالو به د ورځې ځان غلط کړې
خو خوره چې شي تياره زه به درياد شم

مورکۍ به دې پوښتي سبب د اوبسکو
ورته پياز به کړې پلمه زه به درياد شم

ناڅاپي به له همزولو شي اوچته
لاس به کېږدې په سينه زه به درياد شم

غزل

څه دې په زړه اوري په ما گرانه! راته ووايه
مړې اوبسکې دې ځي ولې جانانه! راته ووايه

راکړه راته زړه زه به حواس په واک کې ورکړمه
گرانه دا سودا ده که ارزانه! راته ووايه

خومره مې د زړه غمونه نور خړوبول غواړې
ووايه د سرو اوبسکو بارانه! راته ووايه

زړه زما نور څه وو خوبس کور وو د هر چا د غم
ولې دې کړه دا جونگړه ورانه! راته ووايه

څوک چې درته وړاندې شي په پتو سترگو شي پسې
خوبه لار ته نه گوري افغانه! راته ووايه

ډېرې مو تر پښو د وچو هيلو پانې خاورې کړې
څه غواړې لا نور د جنگ خزانه! راته ووايه

وې: "حسنه" ته او خدای چې څنگه بښکارم
ستا د شعر په آيينو کې درته راغلم

الوتلی يې د غم له ډاره رنگ دی
دا مې وينې دي چې بيا خاڅي له سترگو

دوه خوبونه پکې نه ځايېږي ياره
چې مې خوب ستا په راتگ پاڅي له سترگو

ته چې د دشمن ترجماني کوې
څنگه بيا دعوه د شاعري کوې

اور او اوبه ياره يو ځای کېږي نه
يا به شاعري يا غلامي کوې

غزل

ما له مودو دې کتل لار ته گلې سترې مۀ شي
راځه راځه مې د زړه بناړ ته گلې سترې مۀ شي

شکر د روح بلبل دې راوړه اخېر ځاله ورته
زما خوشبو د غزلزار ته گلې سترې مۀ شي

زما پر جنون خو د ځوانۍ خاورې د زړه واوښتې
بيا هم راځې که دې مزار ته گلې سترې مۀ شي

بيا په وزرو د تيارو خيال ته راواوتلې
په نيمو شپو د زړه ازار ته گلې سترې مۀ شي

کړي په نغمو کې له گړنگ د رالوېدلو کيسه
غور شه د اوبکو مې ابشار ته گلې سترې مۀ شي

غوتي يې خلاصې کړم په غاښ کې په بې صبره گوتو
بنکلا دې راوړه چې ديدار ته گلې سترې مۀ شي

نه دې درنوم د روح اوږې په محبت ډېرې
شوي که کله هم ياره ستومانه! راته ووايه

وژنم به شعور يا به د هر درد هرکلی کوم
کوم يوبه "حسنه" وي اسانه! راته ووايه

بس چاره يې ستا وي بېله زما بېله
چې له غمه شوبې تابه مونږه دواړه

زه لېمې کړم له رڼو اوبو نه تشې
ته جام واړوې د سرو اوبو په غاړه

غزل

لمر او باران غېږ په غېږ کېدل چې ته مې وليدې
ما چې په خندا کې هم ژړل چې ته مې وليدې

تش د زړه درزا که وای خو ما به پته کړې وای
ټول غږي د تن مې رپېدل چې ته مې وليدې

ستا نوي انځور ته مې لېمو کې ځای پيدا نه کړ
ټول پکې زاړه راغړېدل چې ته مې وليدې

زړه کې مې چنلې درته نن ډېرې خبرې وې
خولې ته مې کولپونه ولوبدل چې ته مې وليدې

څومره مې ژور ژور کاته په نه کتو کې وو
ما چې ستا په لور نه درکتل چې ته مې وليدې

ډېر مې تصويرونه د "حسن" په تصور کې وو
ټول له دې آيينې وکوچېدل چې ته مې وليدې

بيا دې ځولې چې د موسکا ډکه پر شونډو راوړه
څه دې راوړي "حسن" يار ته گلې سترې مۀ شې

يو شعر

اوس "حسنه" نه منې خو وخت به راشي
کړي بدن به دې قانع چې لاړې زوړ شوې

يو شعر

راځه پرې ومينځو د زړونو خيږې
ته دې کوزه زه به پيالې راواخلم

غزل

تل غبار له ذهنه مینځم چې ځلاند یم
خپلوم نوي فکرونه چې لا تاند یم

بیابان غوندي نصیب مې دی په برخه
چې هر دم د بوربوکی غوندي هڅاند یم

له هر لفظ نه مې خوشبو خاڅي د فکر
لکه گل په سلوژبوژبنځاند یم

که عالم مې کړي چوپړ آرام مې نشته
لکه یم په دې لویۍ کې هم څپاند یم

څه احساس د تنهایی به کړم "حسنه"
چې ملگری تل د نوي اند وواند یم

غزل

ته به ټوکې کړې یاره کیسې به ترې نه جوړې شي
مه راوړه لاسونه تماشي به ترې نه جوړې شي

نور مې په ایرو کې د حسرت لاسونه مه وهه
سا به پکې پو کړې تلوسې به ترې نه جوړې شي

څه مې د سلکیو په انکار د اوبسکو تیل شیندې
پرېږده چې ایرې شي سرې لمبې به ترې نه جوړې شي

نن که درته سپکه د ضمیر ملامتیا بنکاري
یاد لره ظالمه! زولنې به ترې نه جوړې شي

مه مرورېږه نور مې ځای نشته په ډک زړه کې
ته به کوي ناز خو فاصلې به ترې نه جوړې شي

مه تکراره کړي لوظونه پرې "حسنه" بیا
پام کړه وارخطا به شي پلمې به ترې نه جوړې شي

غزل

غم دې چې نه وي په دردونو کې به څه پاتې شي
زما د زړه په کنډرونو کې به څه پاتې شي

خدای دې لري زموږ د مینې درد اشنا کنه نو
ستا په غرور زموږ په زخمونو کې به څه پاتې شي

خپلواکه ژوند مو سرمایه ده که مو دا هم باېلود
زموږ د تاریخ په کتابونو کې به څه پاتې شي

ژوند مې ستا مینې گلورین کړو یاره ته چې نه یې
ددې چمن په سرو گلونو کې به څه پاتې شي

ښه ده ناخوالې دې احساس تخنوي دا که نه وي
"حسنه" ستا په غزلونو کې به څه پاتې شي

غزل

مه شرمېره یاره د جذبو خبرې پاتې دي
پورته کړه بانه د پښتنو خبرې پاتې دي

نشم شرنګولی د لندن د مېخانوپيالي
زما خو په غوږو کې د بنگړو خبرې پاتې دي

ما ورته ځولې د زړه تڼاکې ویرې کړي دي
څومره دې لا نورې د سلګو خبرې پاتې دي

نه شم درکتی نه غږېدی شم خوله مې وچه ده
ډیرې مې په زړه او په لېمو خبرې پاتې دي

شور به شي غوغا به شي که خوله یې هم ګنډلې وي
لا خود "حسن" د زولنو خبرې پاتې دي

غزل

برند به ورته گورې په سلگو خبرې نه کېږي
نه کېږي ظالم ته په جرگو خبرې نه کېږي

راشه په مچکو چې د زړونو غوتې وسپرو
ټول عمر خو یاره په لېمو خبرې نه کېږي

چټ د غره پښتون وي خو چې کله ښار ته مخه کړي
هېڅ ورسره نور بیا په پښتو خبرې نه کېږي

وار وکړه زاهده! په قسم چې غږ دې نه اورم
شرنگ کې د پیالو خود توبو خبرې نه کېږي

راشه چې د لمس په حس کړو ماتې د مودو تندي
هسې هم په یوه شپه کې د شپو خبرې نه کېږي

بیا به د خنجر ژبه راباسي په دې وخت پسې
بل رنگ ورسره د پښتنو خبرې نه کېږي

غزل

زمونږ سمندر ژوند باد و باران ته غوړولې غېږ
مونږ لکه ساحل چې هر توپان ته غوړولې غېږ

پوچ ذهن کې زیږي د مذهب او د توکم توپیر
مونږ د ژوند پړاو کې بس انسان ته غوړولې غېږ

سپک مې گوندې درد لکه تڼاکې شي پر سرو اوبڼکو
تل مې چې اوبڼکن غوندې دوران ته غوړولې غېږ

پاتې یې د پلونو راته نخښې شي دوی وړاندې ځي
مونږه لکه لاره هر کاروان ته غوړولې غېږ

ژوند د ارزوگانو په تکمیل شي بیابان غوندې
ما ځکه تراوسه تش ارمان ته غوړولې غېږ

دا مسلک د مینې هم "حسنة" درجې لري
څوک یې مینه غواړي چا جانان ته غوړولې غېږ

غزل

اوربل غوندي چې ستا مو پرېشانه زندگي ده
بنکارېري چې له مونږه پښېمانه زندگي ده

يو پټی د غربت دی چې له وخت سره درېږي
بل بار مو په اوږو دا سرگردانه زندگي ده

فکرونو کې مې شور دی اندېښنې مې دې کړې سترې
جانانه بې له تانه ډېره گرانه زندگي ده

يو پت دی يو پښتون دی بل ازغي د وخت د جبر
بل دشته د غربت ده او ستومانه زندگي ده

درزا زمونږ د زړونو ده بنکالو د وخت، تيرېږي
د اوس لاس کې گړۍ زمونږ جانانه زندگي ده

بس ستا دا وړانه مينه ده چې اوس هم پکې خاندو
کنه زمونږه نوره خومره وړانه زندگي ده

کېنه چې دمه دې بوږنېدلې تلوسې کړمه
ياره په راتلو کې خود تلو خبرې نه کېږي

روح ته دې ورزده کړه د خپل وړيت احساس د سوز ژبه
تش په خوله "حسنه" د جذبو خبرې نه کېږي

بې له تايې له بل کار نه لاس اخیستی
لکه نیت چې مسافر وکړي وطن ته

له طيب نه خلک چادي منع کړي
په پلمه د ناروغۍ ورشه "حسن" ته

غزل

پیدا مې سترې مینې کړله لار په آینه کې
بنکاره یې شوانخور ستا د رخسار په آینه کې

امید هم رانه لارو بس شو پاتې ستا نظر ته
یوزه او بل مې درد د انتظار په آینه کې

توپان د پښتوب چې پکې خنډ و هلې څنې
په هر طرف یې خور کړ انتشار په آینه کې

بدل که مې یو غم شو په غمونو زړه چې مات شو
نوخه خو تصویرونه شول کتار په آینه کې

په ډک محفل کې څه کورې په څیر څیر زما مخ ته
بربنډ به دې د مینې شي اسرار په آینه کې

چې سره شوه له حیا ما هم کړې برنډې سترګې ټیټې
نقاش شوم د رنگونو د اظهار په آینه کې

حېران یم چې به څنگه راکې بیا ساه ننوځي
په مونږ پورې خودلته هم حېرانه زندګي ده

مونږ خپله په غېرت او په پښتو ده ګرانه کړې
چې ټیټ سر پکې ګرځي بیا اسانه زندګي ده

د خولې به یوه معافي یې په سلګونو مړي معاف شي
نن بیا د پښتنو څومره ارزانه زندګي ده

ډیوې مې د احساس په مړې کېدو دي تروړمې ده
"حسنه" څومره پاتې دې ناخوانه زندګي ده

یو شعر

په لټون کې د سایل دي سرګردانه
پیرزوينې یې خورې په بحر و بر دي

یو شعر

په بیدیا د زړه مې ویړي کړي غزلې
قافله د غزالانو پورې تیرېږي

غزل

زړه ته مې راشي پخوانۍ خبرې
چې چېرته واورم د مستۍ خبرې

هم به کړي تا هم به کړي مالوخره
بس د تعصب به کړو سپرغۍ خبرې

ته دې فارسي زه به پښتو وایمه
خو کړو به یاره افغانۍ خبرې

په نیمه شپه دې ورته وروستلم
تا چې ماښام کړې د سپوږمۍ خبرې

ترېنه گلونه مې پر زړه غوړېږي
په ناز چې کړې راته غوټۍ خبرې

د شاعرۍ کافر کمال ته ګوره
له خولې مې باسي د ځوانۍ خبرې

بنکلا چې پکې ګوري او پردېس "حسن" وریاد شي
په سوړ اسویلي جوړ کاندې غبار په آینه کې

پر خپلوانو چې هم پېټۍ شي نور څه وي
خو بس ووځي څو پوکي د ساله مړه نه

د حُباب غونډې به وچوې "حسنه"
د لويي هوس دې وباسه له زړه نه

لږ مو پرېږده چې خپل غم پکې راټول کړو
زموږ سترګو دي د نم لمنې ویرې

ستا د ظلم روایات که لا ژوندي دي
ورته موږ هم دي د زغم لمنې ویرې

غزل

دا کسي او بانه دې کړي خبرې په لېمو کې
که تورې توتکۍ وهي وزرې په لېمو کې

هر څو که مو سا تنگه وه د ساندو په موسم کې
پاللي مو په سرو اوبڼکو سندرې په لېمو کې

نظر به مې پروا د تغافل د غشوڅه کړي؟
اغوستې يې د اوبڼکو چې دي زغرې په لېمو کې

زرې زرې مو کړلې مرغلرې په لېمو کې
چې پيل مو د مينې کړې ډغرې په لېمو کې

نظر چې مې ډاډه په کړلېچونو کې د ناز ځي
د اوبڼکو ورسره درومي لښکري په لېمو کې

له څه نه به دې حُسن پنځولې دومره لوړې
که نه وای د "حسن" د عشق ژورې په لېمو کې

هسې بېرأس باسَم د زړه "حسنة"
اورې مې څوک؟ دا لېونۍ خبرې

جوړه شوې له سلکيو او غوغا ده
ناشنا چې ورسره ټوله دنيا ده

زړه د مور غواړي هر څوک نه پرې پوهېږي
زموڼ پر خوله باندي لا ژبه د ژړا ده

له ولس نه په لوړ فکر راتوکېږي
خو پر موڼ راتپل شوي رهبران دي

دا هم جبر د حالاتو دی "حسنة"
دا په فکر ماشومان چې مو مشران دي

غزل

راشه واوره د جرس فغان د اوبښكو
درته رامې غلې اشنا كاروان د اوبښكو

لا د زړه په سترگو چانه دى لوستلى
زما د مخ په زېر كاغذ ديوان د اوبښكو

وي: دا اوبښكې مرغلرې او ستا غټ زړه؟
ما وي: پروت دى په دې غره كې كان د اوبښكو

د هر خاڅكي په آيينه كې يې انځور يې
راشه وگوره زما جهان د اوبښكو

بڼه راغلاست چې ستا د غم ورنه هېر نشي
په خندا كې هم كوم كردان د اوبښكو

كاشكې ستا څړيكو ته بل څه راسره واى
درته رامې ووړ اشنا درمان د اوبښكو

غزل

مجبور يم له فطرته د ذلت په لاره نه ځم
پښتون يم له پښتو د بغاوت په لاره نه ځم

نرى د صراط پل شو د الفت په لاره نه ځم
جانانه ستا د حسن د قيامت په لاره نه ځم

چې تاته شي محل او په ما رنگ كړي دېوالونه
اشنا درسره نور ددې اخوت په لاره نه ځم

ما پرېږده، ته زبېښه كله شراب او كله وينې
په نوم د تمدن دې د وحشت په لاره نه ځم

سرخېل كه شوم د مينې نوته ولې برند راكوري
جنت ته خوبه شېخه د نفرت په لاره نه ځم

چې بوخت وم تل "حسنة" د خپل ځان په پېژندنه
اوس هم هغه ملنگ يم د شهرت په لاره نه ځم

غزل

ته وا د میو په پیالو کې موسېدل رنگونه
ما چې په ګوتو ستا د شونډو تخنول رنگونه

زما په تگ دې چې تر ډېره ښورول لاسونه
د بوډۍ تال شوې په هوا دې زنگول رنگونه

پکې نن بیا شفق خوره وه د افق لمنه
ستا په گلشن کې د رخسار یې ټولول رنگونه

مصور خیال مې جوړوه ستا د یادونو تصویر
د زړه زخمونو مې له پاسه پرې شیندل رنگونه

کله خورې کله به یې ټولې کړې په سپین مخ څنې
سترګو که جنگ کړو خو لاسونو لوبول رنگونه

هغه شیندل پرې د گلونو کړمه څنګه انځور
بس په رنگونو کې "حسنة" لمبېدل رنگونه

د هر زړه په دروازه کې مې نارې کړې
یو مې هم نه کړ پیدا مېزبان د اوبښکو

پرې کرم د چا یادونه ورتنه ژاړم
غواړي لاسه مې د زړه باران د اوبښکو

په بې درده اشنايانو کې اوسېږي
چې لېمې شوې د "حسن" زندان د اوبښکو

ځان کړه عادت له ښویدلو سره
کله به بېرته ابتدا ته راځي

ژوند کله وي تگ په شکر لاره
په مخ چې درومي لږ به شاته راځي

غزل

په لار کې به دې تم کړمه شرمېږې خوبه نه
لمن به دې راو نیسم ډارېږې خوبه نه

نور لپه کې د زړه نشم د راز سکرو تې وړی
ستا نوم که په خوله راغلی منکرېږې خوبه نه

انگار له ډېرې مینې شه په پته خوله مې سوځه
رسوا مې نه کړې کلی دی لوگېږې خوبه نه

لمبې مې د جذبو ځغلي رڼونو کې ډارېږم
سپینچکه لکه کوچ یې ویلې کېږې خوبه نه

دې زړه کې مې چې گرځې کنه غم ته ورکړه لاس
دا ښار دی ګڼه ګڼه کې ورکېږې خوبه نه

بل جام چې یې د شونډو راته و نیو راپه غوږ شوه
وې: لار کې چې "حسنه" ځې زنگېږې خوبه نه

غزل

یو لمس ته د نظر مې ضرورت لري کنه
په مړو سترگو کې اوس هم شرارت لري کنه

راوړي مې مچکو ته پیالو پسې پیالې دي
په تنګه خوله کې دومره سخاوت لري کنه

تسپې خو درنه شپڅه برېتور وشو کولې
اوس بل کوم یو معیار د عبادت لري کنه

مونږ توی شو خاشکي خاشکي ته له ډک زړه نه اشنا
بیا هم لکه ورپېڅې شکایت لري کنه

وږمه یې کړه راچف زلفې دې څنډه وهه په ناز
څه دم د ناروغانو د الفت لري کنه

په اوبسکو که د زړه د غم وینځل شو ناروا
"حسنه" د شرابو اجازت لري کنه

پکي پرتو اوښکو امين ويلو
"حسن" چي لپه کي دعا خوره کړه

دلته که کامياب سياست کول غواړي
تل به د غريب ولس ارزو وژني

هسي څوک دوستي درسره نه پالي
يا به پښتانه يا به پښتو وژني

پرېږده چي اوري مې باران له سترگو
ستا چي بېديا د زړگي جل وهلي

يو څو سلگي مې تر تا راوړي اشنا
نوره دنيا رانه ازل وهلي

غزل

تا چي په ما باندي رڼا خوره کړه
لکه آيينه ما دي ښکلا خوره کړه

شعر مې د درد ژبه احساس ته ورکړه
لکه شپېلي چي مې غوغا خوره کړه

هسي مويو بل ته تر شا وکتل
خلکو زمونږ د عشق افوا خوره کړه

څومره مهين مې شول شېل شعرونه
ستا چي اروا پکي معنا خوره کړه

جنون پېرزو کړ زمانې را باندي
ستا محبت پکي سودا خوره کړه

لکه رڼا او اور سرحد نه لرو
په مونږ کي عشق يوه اروا خوره کړه

د خړیکو په آیینو کې

ته پیدا د ژوند په ورځ یې
 لږ ترې لږې ځان کړې غلی
 ته وا ډک دې دي لاسونه
 پتاسو نه چې ژوند ځان ته
 د ماشوم په څېر دربولې
 چې د ستړي سا په پلونو
 په خندا هره گړۍ دتا په لوري
 درخوڅپري، درلنډپري
 ته پابند کله د وخت یې
 نه هویت له چا نه پوښتې
 نه دې څرک نه دې درک وي
 خو ناڅاپه کرغېرن مخ
 راڅرگند لکه ښامار کړې
 په یو چا باندې ورتپو کړې
 لا دې ژوند نه وي لوټلی
 لکه برق زهر خواره کړې
 په رگونو د سلگونو کې د نورو
 په یو وار دې کاشکې یو انسان وژلی
 نه دې شکل څوک لیدی شي
 نه دې تن شي لمس کولای

نه ښکالو دې د قدم څوک اورېدی شي
 بیا هم یو جهان د حسن
 د امید او رنځگانو
 د خوبونو خنداگانو
 د حسرت او هوسونو
 د عدم په دریاب ډوب کړې
 تش یې پاتې شي ژوندو ته تصویرونه
 د زخمي زړونو د خړیکو په آیینو کې
 کاشکې دا پاتې داغونه
 تصویرونه او یادونه
 لولپه دې ورسره وای
 چې یې مخ ته کونډو بورو
 مرگه نه وای بلې کړې
 هر ماښام ډیوې د اوبسکو.

* د خپل گران ۱۱ کلن خوری (عثمان) د مرگ پر مهال

غزل

له لمبور اټوکېدله، له سره اور خوره وړه شوه
د لوګي غونډې مې مینه، لور په لور خوره وړه شوه

دا به ناسته وي چې چېرته، لکه گل د رنگ جامو کې
زما د عشق لوڅه خوشبو خو لکه شور خوره وړه شوه

اوس منم دې اسویلیه! زما دوړه د غمونو
په آیینه یې د مغرور زړه ستا په زور خوره وړه شوه

خبر لوڅې خاموشۍ مې څه موسکا به نخوله
اوازه دې د راتلو چې کور په کور خوره وړه شوه

په دروند پنډ د پېغلتوب یې د حیا اوږې درنې شوې
چې دا ستا غونډې "حسنة" په مېخور خوره وړه شوه

غزل

ټولې خواوې د ژوندون څومره سپرې دي
بیا هم هر سړي تاو کړي ترې پېرې دي

په دې نه یو چې څراغ دی او که شمه
بس رڼا ته مو خورې خپلې اېرې دي

دا ستا لویه کمزوري مظلومه دا ده
چې پر شونډو دې تراوسه لا بېرې دي

که شکونه دې د ظلم درنه هېر وي
زما د اوبسکو په آیینو کې یې څېرې دي

که د غم د سمندر څپو کې سترې
پکې زما ټولې غزلې جزېرې دي

ګوري تل خپل ډبرین زړه ته "حسنة"
چې چېرې یې د نظر داسې تېرې دي

دا د زړه سودا "حسنه" څه کم سود دی؟
نور څه غواړې؟ د دنیا په دې بیدیا کې

په خالي زړه او پرسپدلې خپته
هومره یې پوه چې چل د غلا څنگه وي

په معاش بدمعاشه تاته څه پته ده
چې د نهر ماشوم ژړا څنگه وي

یمه شاعر هنر د مینې لرم
په نا آشنا نظر آشنا به دې کړم

اوس مې خطا په ټیټو سترگو نشي
وار به دې راشي وار خطا به دې کړم

غزل

وار خطا شوې د لېمو په مشغولا کې
څه به حال وي؟ ستا د زړونو په درزا کې

کله کله یې محفل ته داسې ورشم
لکه اوبسکې د چاراشي په خندا کې

رنگ او نور خو سرنامې ددې کتاب دي
د بسکلا تفسیر یې پروت دی په اروا کې

له ژړا وروسته سلگۍ مې نورې څه وې؟
خو بس درد رخصت اخیست په لنډه سا کې

خیر که ستا له زړه چاودون نه راپیدا شوم
لکه بوی هسې دې خور شومه په خوا کې

ټوله ورځ زبېښم شراب په شپه کې شونډې
لاس مې شپه ورځ وي په غاړه د مینا کې

په زخمونو کې سندرې

غزل

مالکه سره اوسپنه لمبو ته لپه ونيوه
اوس مې چې د سرو اوبکو اوبو ته لپه ونيوه

بېل د هر سړي وو د دنيا په غمکده کې ذوق
چا د سترگو اوبکو چا پيالو ته لپه ونيوه

خود به مې خمار د بې باکۍ ناخي په سترگو کې
ما د وخت د څړيکو پيمانو ته لپه ونيوه

بس په دې توپير لورو ته لاړو له ژورو نه
دې زما الفت مایې ارزو ته لپه ونيوه

چا د سوکالی له میوډک خان ته خمونه کړل
چا یې د مارغه غوندي قطرو ته لپه ونيوه

نورو تنده غرو سرا بونو پسې منډې کړې
مونږ د ژوند په دښته کې پښتو ته لپه ونيوه

په زخمونو کې سندرې

پوه نه شوه اوبه یې له منگي پکې راتويې کړې
ما یې چې د سرو سترگو کاسو ته لپه ونيوه

چا راتوله کړې د کلمخيو اواره مينه؟
تا څنگه "حسنه" دې خوشبو ته لپه ونيوه

پرمختگ یې لا د خپتې هوس زیات کړ
هر نظام یې د ستم نوی هنر دی

هسې شکل او انداز یې بدل شوی
د بشر سره جوړه راغلی شر دی

غزل

سترگې دې بیا راته هېندارې نه شوې
پېغلې جذبې پکې سینگارې نه شوې

په پخواني نظر دې ونه کتل
له زړه نه زړه ته جوړې لارې نه شوې

ستاسې هم ختم تهمتونه، نه شول
زمونږ لمنې هم داغدارې نه شوې

یواځې شعر او طبابت خونه دی
نورې هم پاتې رانه چارې نه شوې

زړه مې هر څو که کړو بې باکه مینې
پښتنې سترگې مې سرشارې نه شوې

لارې واپس ستا په بې غوره کتو
اونښکې مې سترگو کې ایسارې نه شوې

غزل

راشه حال د زړه د پرهرونو درته ووايم
پت به يې په ژبه د دردونو درته ووايم

تا که حال د زړه رانه پوښتی او خوله مې وچه وه
خه خوبه د خوږ زړه په ټوپونو درته ووايم

خومره يې چې پالم هومره نورې غزونې کړي
کوم سوی داستان د ارمانونو درته ووايم

تا خود ادا په ژبه خپل عشق ژبغرانده کړ
زه به خپل د شعر په تصویرونو درته ووايم

وي پکې تصویر د پرهرونو د هر چاد زړه
خه به دې "حسنة" د شعرونو درته ووايم

غزل

اور راکې مړ کړئ کور د شرخونه يم
د چا وطن يمه مجمرخونه يم

لاخومي هسکه ده جنده د شملې
نهربه يم لاس په تپرخونه يم

غمه اخيرخوبه دې کړمه چاره
ترخوبه ژارم سمندرخونه يم

هواله غربت به ترهېدلی بڼکارم
خوستمگره ترهگرخونه يم

دردخوبه ژارمه ظالمه دحان
اخيرانسان يمه کمرخونه يم

تل کړم د زړه د تل وينا "حسنه"
شاعر سړی يم خه نوکرخونه يم

ټولې خبرې مې په زړه پاتې شوې
شونډې مچکونه وزگارې نه شوې

لايې زانگوکې زنگوم د مراندو
د زړگي څړيکې مې کرارې نه شوې

نن يې بې باکه ورکتلي نه دي
چې د "حسن" جذبي خمارې نه شوې

گوره مې سترگو ته هم کله کله
هره خبره خو پر خوله نه کېږي

تش د "حسن" په وارخطا لفظونو
تلل د مينې خود زړه نه کېږي

په زخمونو کې سندرې

غزل

څړيکې مې زخم کې ټومبلي چاته نه ښکارېدم
زړه مې په وينو لمبولې چاته نه ښکارېدم

خور به په درد مې شو حجاب د دروغجنې موسکا
ما که په زړه چرې خوړلې چاته نه ښکارېدم

ستا خو پر مخ اوبسکې راتلې ما د تڼاکو غونډې
د زړه په غولي گرځولې چاته نه ښکارېدم

تش په يادونو مې کلونه په خادر د شپو کې
هيلې د وصل غولولې چاته نه ښکارېدم

چې لږ به هم شومه وزگار رپارې څړيکې مې ستا
مراندو د زړه کې زنگولې چاته نه ښکارېدم

عمر مې ټول د سردمهرۍ تر واورو لاندې د چا
کرلې هيلې که پاللي چاته نه ښکارېدم

په زخمونو کې سندرې

دنيا ويده وه کړۍ شپه ما د ارمان په څلي
شمې د اوبسکو بلولې چاته نه ښکارېدم

د غريبۍ په گرد کې پټ وم کنه ما "حسنه"
جذبې هر چاته غوړولې چاته نه ښکارېدم

پرې د څو غټانو گرم دي جیبونه
ددې چم چې په وگړو اور بلېرې

چې محل ته يې لمبې ونه رسېرې
تر هغه به په جونگرو اور بلېرې

د کوه طور د نور زکات راټول کړي
 شته چې زما په شاعرۍ پوهېږي
 زما په دې بنده غوټۍ پوهېږي
 د زړه په سترگو يې رنگونو ويني
 ددې لاله د زړه داغونه ويني
 خو ځينې شته چې مې د شعر هېنداره
 سترگو ته ونيسي نظر يې يوسي
 لپې د ذهن يې کوچنی وي دومره
 چې له دريا به مې د شعر د اروا
 راوخلي دا يو خو د تورو شاخکي
 چې ته شاعر يې دا منو در سره
 خوراته وايه چې مېن په چا يې؟

د شعر اروا

زه کرم قلم د زړه له وينو نه ډک
 د پرهرونو د کتاب پر پاڼه
 پېيښم په شعر کې د دردونو توري
 هاغه پرهر ته ورکومه ژبه
 چې يې وي گونگې رېږيدلې څړيکې
 په خوږين ټټر کې له مودو ايسارې
 جوړ کړم د شعر له هر يو توري کنډول
 راټولوم پکې خيرات د اوبسکو
 له ډبرينو زړونو تراشم آيينې
 ورته بنکاره چې شي تخليق د بنکلا
 چې پکې وويني تصوير د مولا
 گرځم د زړونو په آيينو کې کرم
 د محبت د ملکوت سندرې
 چې کړي سيقل د ترنم په کوټو
 ددې هېندارو د نفرت زنگونه
 داسې وزرې په شعور کې ټومبم
 چې له حواسو نه اوچت والوځي
 په خپل الوت کې کاپنات راټول کړي

غزل

په خولو د سوز و شرم لمبېدله ورو په ورو بیا
تر سهاره لکه شمه بلېدله ورو په ورو بیا

چې یې لمر په کنگلونو د تودې مینې راوخوت
یوه څړیکه مې په زړه کې بهېدله ورو په ورو بیا

ما هېندارې د نظر کې را پیدا نوي جوهر کړل
ستا د حسن چپراني که زیاتېدله ورو په ورو بیا

زه فنا ستا په وجود کې لکه ستوری د سحر شوم
چې رڼا لکه د لمر دې خورېدله ورو په ورو بیا

الوتلې مې په روح کې څه وږمې وږمې خبرې
چې غوتې خوله یې "حسنة" غوړېدله ورو په ورو بیا

پرک

ژوندون څه وو؟
د فطرت په چاودو شونډو
د مرموزې خدا پرک وو
په غریب غونډې ماښام کې
په الوت لکه شرر وو

یا خلا وه د سرو زرو
د شفق په سره امېل کې
یا کیسه د زړه چاودون وه
د غوتې په سره کوکل کې

يا خو شاخکي وو د پرخي
 پېغلوټو د گلپانو
 په ناز څرک ته وو نيولي
 د ورغويو په پيالو کې

سحر وارول په غاړه
 د بهار په مېخانه کې
 د زرین لمر په پياله کې

نور يې له خپلې حافظې وباسه
 د ځينو خلکو ورقابت درسره
 نن که حسد درسره کړي "حسنه"
 خیر دی اخير به شي عادت درسره

غزل

دومره مې ژر د زړه درزا ولې شوې
 راسره مل لکه سودا ولې شوې

په نه راتلو دې خطا کار گنم
 چې لاس مې دروړ وارخطا ولې شوې

دا خو هېندارې وې زما د اوبښکو
 پکې ښکاره څېرې دتا ولې شوې

د تندر پرک دې کړو رسوا اسمانه
 دومره بخیل په مونږ بېگه ولې شوې

لا مې حواسو کې نغبتلی نه وې
 زړه کې مې خور لکه اروا ولې شوې

راپسې بلې دې وې شمې اوبښکې
 چې درته راغلم په ژړا ولې شوې

غزل

پرهر وطن کې د دردونو کیسه چاته وکړم
ټول لاله زار دی د داغونو کیسه چاته وکړم

په پښتو ژبه خو وینا بله ګناه ده دلته
زه په شرنګا د زنجیرونو کیسه چاته وکړم

څنګه یې وکړم اوله چانه یې تعبیر وپوښتم
هاغه د زړونو د ټوپونو کیسه چاته وکړم

دا د ټیټ سرو په نظام کې پرې څوک څه پوهېږي
په دار د ځورندو سرونو کیسه چاته وکړم

ستا د یادونو په خوشبو د پردېس شپې تېروم
په دې خزان کې د ګلونو کیسه چاته وکړم

د شوکمارانو په ټولۍ کې رانه ورک شو څاروان
د لوټ کاروان د جرسونو کیسه چاته وکړم

په دې خبره مـروره وې ته
په دې خبره را پخلا ولې شوې

ستا په ګناه مې شپېلوي هډوکي
پښتونولي! راته بلا ولې شوې

دا خو یو بیت وو د "حسن" د غزل
په نه خبره مې اشنا ولې شوې

زورور برخه د بل لکه چوان خوري
انسانان لا یو او بل لکه کبان خوري

بې داني چې لکه پلونه شي د ژرندي
بيا تهذيب کړي تماشه انسان، انسان خوري

غزل

ټوله شپه دې انتظار وم ته رانه غلې
پروت په لار کې دې غبار وم ته رانه غلې

مارسۍ ته ستا د لېچو غاړه راوړه
ستا د مينې سزا وار وم ته رانه غلې

ما وې: ته به مې په غېږ کې ترې راکوز کړې
خوړند ستا د خيال په دار وم ته رانه غلې

زلميتوب مې کړې بيا وې غزونې
نن چې بيا زه گناهگار وم ته رانه غلې

د لومړي ديدن په ځای کې درته ناست وم
بله شمه په مزار وم ته رانه غلې

په پرهر د انتظار کې چورلېدمه
په اوږو د څړيکو بار وم ته رانه غلې

دلته زما او ستا زگېروي تر غوږو چېرته رسي
وطنه! ستا د پرهرونو کيسه چاته وکړم

سپېره نصيب مې د بې دردو په مالت گرځوي
د درد په ژبه د زخمونو کيسه چاته وکړم

څوک دې "حسنة" اسويلى باد چې زغملی نشي
ستا د سينې د توپانونو کيسه چاته وکړم

يو شعر

نوره بس کړه شاعری څه ترې نه غواړې
اشنایان دې ټول "حسنة" رقيبان کړل

غزل

خاموشي يې لا په شونډو انتظار کې
شور د مينې يې په سترگو کې اظهار کې

مونږ رندان هم زړونه وينځو په شرابو
شېخ که لرې په اودس د مخ غبار کې

نه مو ځان او نه مو خداى ته وخت پيدا کې
بس ټول عمر مو غټانو ته بېگار کې

په وعده مې د يوه مرگ سره وفا کې
چې د هر ساعت له مرگه مې انکار کې

ورانوي اوس پرې د خپلو پلونو نڅبې
دې مقام ته يې چې تگ په کومه لار کې

څه به ستا له دې مالکين چلند نه ژاړي
چې ازل "حسن" ته ژوند لکه انکار کې

د "حسن" د اسمانڅک تخيل ناوې
نن چې ټول خمار خمار وم ته رانه غلې

دا مې آيينې ته د اوبو وکتل؟
چې په ليدو يې گېڼې واخيستم

رښيا ده مينه خوى د ميولري
زه چې په ټبر عمر مستى واخيستم

په لحد کې يې پراته مړي هم اوري
خو بس ستا تر استاني نه دررسېږي

د بگرام له جېلخاني وتلې کوکې
څنگه ستا تر گلخاني نه دررسېږي

غزل

خلک شول هوښيار دوی د دنیا لمن نیولې ده
زه شوم بوږبوکی. ما د بیدیا لمن نیولې ده

پورته دې کره سر درنه یتیم ته درويزه غواړي
مشره! د شهيد بابا اروا لمن نیولې ده

پوه شوم طريقت د غلامی. هم سلسلې لري
ده د خپل بادار دوی د پاچا لمن نیولې ده

دا چې زمونږ د وینو سیند کې ځي د خپل هوس په لور
ډوب به شي دې خلکو د هوا لمن نیولې ده

څه مې وپروې اوس دا که جگ نه وي نو غوڅ بڼه دی
ما خودې خپل سر ته لا پخوا لمن نیولې ده

مه سپره "حسنه" د پښتون د جهالت تاریخ
اوس هم چا د پیر چا د ملا لمن نیولې ده

غزل

بیا یې په سرو شونډو د الفت لفظونه، نه راځي
رایې شي په زړه خويې په خوله لوظونه، نه راځي

شاید چې مو تگ د ژوند له پښو نه غورځولي وي
اوس چې مې حجرو ته د لېمو خوبونه، نه راځي

څنگه ورته ورشي ته چې وايې ترې نه څار به شم
زړه ته خوبې سته پښتانه غمونه، نه راځي

مه لېره شاعره هر وخت ستړي اندېښنې پسې
گوره په بلنه لکه خوب شعرونه، نه راځي

زما په سوي سوي اسوېلو یې جوړ سپره شو مخ
هسې خوبې باده په آيينو گردونه، نه راځي

شک مې شو پيدا په حقيقت ستاسې د عشق باندي
اوس چې دې "حسنه" په اشنا شکونه، نه راځي

غزل

وړې ترې نه قرار ورته صنم لمنه ویره ده
زړه مې ورته بیا د خپل حرم لمنه ویره ده

مونږ نه خود ژوند لاره کې لوټ شوې خندنۍ شپې
غواړي رانه څه چې راته غم لمنه ویره ده

ته یې چې لا مور لکه وریبځې په ژړا نه یې
زه یم چې مې اوس هم لکه یم لمنه ویره ده

مونږ خویې ستم زغمل په خپله لوی ستم گڼو
ځینو لا ظالم ته د کرم لمنه ویره ده

نه کړې شور جانانه خوبولي ارمانونه مې
بیا مې پرې د سرو اوبسکو د نم لمنه ویره ده

شپه ده پردېسي ده خو گلرنگه تصور کې ستا
سترگومې ستا رنگ ته د شبنم لمنه ویره ده

پرېږده که دې حُسن د غرور له خویه نه اوړي
نیاز مې د الفت ورته د زغم لمنه ویره ده

څه وکړو "حسنه" که رااوري د ستم ږلۍ
مونږ هم ورته لاندې د قلم لمنه ویره ده

ویرې یې کړ شال د پېغلوب راباندې
چې د ځوانۍ د خوب زانگو کې زانگم

جوړ یې کړم ځونډې د الفت په څوتو
کله رباب کله تسپو کې زانگم

غزل

زړه کې مې مېلمه د عشق د غم شه چېرته ځې رانه
خو شېبې په دې حجره کې تم شه چېرته ځې رانه

ستا چې د احساس په وچ ډگر څړیکې راوتوکي
زما د غريو نیولیو سترگو نم شه چېرته ځې رانه

پورته ترې خپسې کره په ساز د مستانه خدا
مراندو ته د زړه مې زیر و بم شه چېرته ځې رانه

نشم تلی بې څړیکو ددې ژوند په پرهرونو کې
وړاندې لکه غم مې یو قدم شه چېرته ځې رانه

راشه لکه پرخه یې په وړانگو کې درتولې کره
نن مې د ویرژلو اوبسکو زغم شه چېرته ځې رانه

ډیرې به لا لیکو د "حسن" د زړه چاودون کیسې
زه به شم هنر ته مې قلم شه چېرته ځې رانه

غزل

نور مه پوښته په منډه ترې حالونه د زړگي
لږ پرې یې ږده چې کم یې شي ټوپونه د زړگي

حېران یم چې به څه کړي په اوږو مې پرېښتې
شمېرې به مې گناه که پرهرونه د زړگي

راځه ورته ډاډه که هر څو وینې پکې ډنډه دي
ولاړ مې دي لا یاره دېوالونه د زړگي

بس ږدم یې په تڼاکو د تودو وینو تکریزې
پردېس یم چاته وسپرم زخمونه د زړگي

چې نه دې گړېوان چاک دی نه دې سر بېر بېر دی
څوک څه ویني "حسنه" ستا چاکونه د زړگي

"حسنه" دومره وچکالي خونه ده
شونډې که وچې دي لنډې دي سترگې

يو شعر

شعر چې شي ريبستينې بې هنره شي
زه په ډېر هنر پکې ريبستيا وايم

پښتونه!

يوه له پاسه پرې شيندل لار کې گلونه
د تادمرگ ته چې راتلل پردې پوځونه

بل وهل چې په خپليو درته ټول ژوند
وو هل يې ستا په سر هاغه مېخونه

غزل

بياد اشنا مې مېلمنې دي سترگې
نن مې چې بيا بلې ډيوې دي سترگې

ما خېژولي يې اسمان د عشق ته
لکه سپوږمۍ چې درپسې دي سترگې

خنکه راټول دې پکې حُسن کړمه
دې سمندر ته خو کاسې دي سترگې

راشه چې ډوبه دې تقوا کړم پکې
په مستانه خُمار مې سرې دي سترگې

ته مو پر اوښکو تبه خړې نه شي
زمونږ په غمونو کې پخې دي سترگې

په دې شلېدلو جامو مه تېر وځه
يو به غريب خو مو مړې دي سترگې

غزل

شرم وي خولې وي لېوني زړونه صبرېږي نه
عشق د شمعي اور شي په اوبو باندي مړ کېږي نه

لاس چې پر خوله آيينه راتېر شي لا حلا وکړي
چاوی: چې پر عشق يې د حيا پرده ماتېږي نه

ستا د خولې ياري لکه اوبه په گرمي والوخي
زما عشق د غورو غوندي خوتېږي خو وچېږي نه

پاتې وي پښتون که مې هر خومره شي رڼا فکر
شانگې غزوني کړي له بوټي نه بيلېږي نه

خه وکړم که شوې رانه پرې ستا لېمې لندي غوندي
بحر د جذبو مې د زړه لپه کې غايېږي نه

ډېر مو که درانه غرونه د غم په سر اخیستي دي
خوی لري د ورېخوخي روان دي پاتې کېږي نه

غزل

حضور ته دې په رپ کې د بنوخم وراخم
يو خوب د سودايي شم په شپوخم وراخم

هر خو مې که په برخه خوگړۍ يې وي په غېږ کې
ساحل ته دې د حُسن په خپوخم وراخم

راستون له بې دردی دې شم چې درمې ولي غريو
بس اوبسکه پښتنه شم په لېموخم وراخم

بدل که مې وي شکل خو همېش دغې دنيا ته
هم دې فطرت سره له زمانوخم وراخم

مشعل چې د تاريخ مې دی په لاس کې نن نيولی
سباته د پرون په پلوشوخم وراخم

وهمه که "حسنه" له دنيا سره ډغري
يو چاته په جرگو خود سلکوخم وراخم

غزل

که مې زېر رنگ د ضرورت نخښه ده
ستا موسکې خوله د سخاوت نخښه ده

چاره د پېښو به څوک څنگه وکړي؟
هره یوه دلته د قیامت نخښه ده

ما وې: د خولې په سوال مې پته خوله شوې
وې: خاموشي د اجازت نخښه ده

په ټیټو سترگو دې خوابدی نه یم
دا په پښتو کې د الفت نخښه ده

پالمه دین د پښتونوالي سره
هم مې ایمان هم مې غېرت نخښه ده

"حسنه" سپک لوبښی کړنگا ډېره کړي
ستا خاموشي ستا د عزت نخښه ده

پرېږده طبابت د کوم ملنگ لمنه ونیسه
درد د عشق "حسنه" په دوا باندي رغېږي نه

لکه مارغان او لکه مستې خپې
زمونږ نشېب وي د فراز لپاره

زمونږ سرونه چاته خم مه ګڼه
مونږ یې چې ټیټ کړو د پرواز لپاره

راپیدا که زړه چاودون ستا
زما وجود لکه خوشبو کړ

ستا پېغام یې په فضا کې
هرې خواته په څپو کړ

څومره ژر راندې فاصلې د اجنیت کاندې
یو د چا کاته په سترگو سترگو کې اشنا غوندې

کم دي چې پوهېږي د "حسن" د شعر په اند و واند
مه یې تعبیر غواړه له هر چا نه د رویا غوندې

افسانې ته د دردونو مې عنوان شو
وو مېلمه د زړه حجره کې خومیزبان شو

بیا خواب د لېوني زړه راته گران وو
له انکار نه چې اقرار راته اسان شو

غزل

مونږه پښتانه یو مینې هم کوو د غلا غوندې
مونږ چې کړل خواږه دا ثوابونه د گنا غوندې

بل څه کمال نه غواړي سیاست زمونږ په خاوره کې
دروغ به داسې وایې چې ښکاره شي د رښتیا غوندې

څه وشو که دم رانه ظالم بېلتون اېستلی دی
گرځي مې ستا مینه په رگو کې د اروا غوندې

زور یې چې تمام شي د ارمان د پربوکۍ پکې
ویږه مې د زړه ورته لمن کړه د بیدیا غوندې

څوک به ښکلي پوه کړي چې د خولې ورکړه دی داسې شي
حان او بل پرې دواړه شي خوشحاله د خدا غوندې

هله راڅرگنده د ملت د زوال نخبه شي
پټ چې حقیقت د خوف په گړد شي د معما غوندې

غزل

ستا پښتنې مینې ته پېغور نه شوم
ولوېدمه مات شومه خو خور نه شوم

جام لکه د گل یمه هر تېرې ته
تش له رنگ و بوی نه شوم نسکور نه شوم

مړ لکه حباب به شم که لوخ شومه
زه پښتون خومات د چاپه زور نه شوم

چینې یې د څړیکو زما تر خوله وځي
ستا د زړه پرهر ته که ټکور نه شوم

څه که له گلپاڼو نه تراشم غزل
خور لکه خوشبو خو ستا په لور نه شوم

تا که د ملالو سترگو تور نه کړم
شکر دی چې ستا پر لمن تور نه شوم

تا څنگه کابل کې پیالې پورته کړې
زه چې په لندن کې هم مېخور نه شوم

یومی ووړ "حسنه" ترې د زړه قرار
څه که یې پر شونډو باندي شور نه شوم

چېرته مې تنده د وطن ماته کړم
جنگ رانه دم د زندگۍ خوړلی

د ژبـورو شـملورو کابل
اوس د سـرکوزو خاموشۍ خوړلی

څوک به د یار څوک به د خوب غېږ کې وي
څوک به لا ناست وي د "حسن" په تمه

يو شعر

رنځور ذهن کې افلاس د اندېښنو وي
خو افراط د اندېښنو هم لپونتوب دی

زمونږ به روژه د پردېسۍ وي په زړه
د بختوورو به اختر وي په کور

د چا به خوله کې خندا نه ځایېږي
د ځينو ځينو به محشر وي په کور

غزل

لاړل لحد ته د کفن په تمه
وو چې زمونږ د ځنګدن په تمه

مینځم په اوبسکوله بنوګردونه
بیا شو ماښام د دروغجن په تمه

کړې مو ډالۍ د پرهرونو جامې
هر یوازغې ته د گلشن په تمه

هم به شمیري د خپل غربت غمونه
هم به گڼي شپې د وطن په تمه

دا د نظام د ناروغۍ نخبه ده
غریب چې ژوند کړي د شتمن په تمه

خدایه مری یې له سلګو ډکه کړې
څوک چې دي زمونږ د ځنګدن په تمه

جنازه د شهيد زوی وه

زمونږ په کلي غوږ بدلی
 نوی نوی وو خوږ منی
 سپینې واورې یې له ځمکې ټولولې
 لکه نوی تنکی ځوان چې
 سپین پلو له پېغلي اخلي

د پستو وړمو خپې وې
 د (سليم) د ځوانۍ شپې وې
 د واده خوږې شپې یې
 ته وا شاتو کې راشنې وې
 چې په لپه کې د اوبسکو
 ده وه غوښتې له مولا نه
 په هاغه غېږ کې یې شپې وې
 ترې چاپېره پلوشې وي
 یوه ورځ په درمنده کې
 د ځوانانو مست اتن وو

د ډولچیانو سره څنگ ته
 یو څو چټ ژبي ولاړ وو
 یو یو لاس یې وو غوږونو ته نیولی
 د ځوانۍ له شوره ډکې
 په ډېر سوز یې غرنۍ سندرې ویلې
 دی هم سپین څادر په کوت کې
 د اتن په ننداره وو

یو ناڅاپه غږ د شوبلو
 فضا ټوله کړه خیر نه
 د سندرو ارواگانې
 د وحشت خپسو یوږې
 لکه وریځې چې په ورو ورو
 د لوږ غره شاته راخپږي
 هسې ناست په سر د شوبلو
 د پوځیانو خږ سرونه
 د کنډو تر شا ښکاره شول

په خپلیو کې راتلې د زنجیرونو
 ورو په ورو شوې راڅرگندې ټولې شوبلې

په ساده ټکو کې یو ځل
 که یې بیا راته تکرار کړې
 قوماندان په لوړ غږ نوم د (سليم) واخيست
 د خولې لارې يې پرمخ د دهقان توی شوې
 په دې منځ کې څوک له شانه
 قوماندان ته ورپه غوږ شو
 چې (سليم) مو لاس ته راغلی
 په یو ټانک کې مو تړلی

دې سره شوبلې شوې ټولې
 د چاوښی په لور کتار شوې

د (سليم) په سپېره برخه
 د زندان کوټه قلبي شوه
 د مېرمن له سترگو لري
 ترې نه تاو پل څرخي شوه
 غم د هجر يې په زړه کې
 ارمانونه کونجلك کړل

د دوران څرخ څرخېدلو
 د څرخي د پله زندان کې
 د پنځو کالو واټن يې ووهلو

هلته لري یو دهقان وو
 بېل په مټ کشت ته روان وو
 قوماندان قوماندې ورکړه
 چې راتاو کړی دا کم عقله
 څو عسکر پسې راکوز شول
 په کونداغ د کلکوف يې
 په ملاقات کې لکه لښته

لاس او پښو نه يې راوښو
 په زانگو يې قوماندان ته ورگوزار کړ
 قوماندان ورته په خپته کې بوټ کېښود
 ترې يې وپوښتل په قهر
 چې مو چېرته دي ساتلي
 گوډاگيان د امپرياليزم

له گردونو او له اوبښکو
 د دهقان سترگو کې جوړ شو مند د خټو

په خوارۍ يې کړې ورپورته سر لښکر ته
 وې: صاحبه معافي غواړم
 شي بدله دې پر گل ستاسې خبره
 خو پرې نه وه رسېدنه

د راتگ يې اواز ه شوه
 په ټول چم باندي درنه شوه
 چې خبر يې له راتگ شو
 په ټول کور يې زلزله شوه
 تبتېده ځمکه له پښو نه
 له هر زړه پورته لمبه شوه

په ماتم د کور ورگډ شو
 مور او پلار ترې غېږې تاو کړې
 دده تمه وه په زړه کې
 چې هر لوري ته نظر کړي
 هرکلی به يې موسکا کړي
 خو ویرژلی ټول بورجل وو
 ژړاگانې ترې نه تاو دی پکې ناست وو
 پلار يې تم کړ په انگړ کې

ده کړ څار د هانغو سترگو
 چې باور يې وو په زړه کې
 چې په غېږ کې د نظر به
 ترېنه وځنډي دردونه
 خونن وريت هغه نظر وو
 په لېمو کې د مېرمن يې

يوه ورځ په دې موده کې
 يو د کلي مشر راغی
 د سلیم پلار يې خبر کړو
 چې ستا زوی دی شهيد شوی
 په اینګور دې رحم وکړه
 دا بل زوی ته په نکاح کړه

ددې مشر دا خبره
 د پلار مات زړه ومنله
 د ډولۍ نوم يې پرې کېښود
 جنازه د شهيد زوی يې
 د بل زوی مخې ته کېښوه

دوه کلونه چې نور تېر شول
 د (سلیم) تقدیر په بله ډډه واوښت
 له زندانه شو راخوشی
 د خوښۍ اوښکې يې تويې کړې

ټپي زړه ته يې ورپه شا کړ
 پند د هیلو او دردونو
 د امید او حسرتونو
 د خپل کور په لور روان شو

په زخمونو کې سندرې

له کړکۍ يې اورېدلې
 د هغې د سلگو خړيکې
 مور يې مخ ته اچولې
 په وار وار غبرگې خپيرې
 د پلار سرو اوبنکو يې لارې
 سپينه ږيره کې وې جوړې
 مور يې پلار تر ږيرې ونيو
 چې دې زوی شو زاره چاودی
 بس خبر يې کړه له غمه

د پلار چينو يې اور واخيست
 ټول وطن يې په سر واخيست
 يو يو ټکی يې انکار شو

په غوږونو کې د زوی يې
 کړل ورتوی لکه نغري کې
 شوې له زوی نه يې تياره کې سترگې ورکې
 بار پر سر يې ټول جهان شو

د پلار اوبنکې يې کړې پاکې
 وې: چې پلاره ژړا بس کړه
 د خړخي زندان له قيده

په زخمونو کې سندرې

که خپل خوار ژوندون ازاد کړم
 مرگ خوشته دی بابا جانه
 زه به خپله ورته ورشم
 په خپل رحم به مې خلاص کړي
 له سزا ددې زندان نه.

ستا د خنوهريو خم ته به يې خم وو
 خودا سري يې پر اوږو د پښتانه دی

هسې سترگې يې دنيا کړلې هوبښيارې
 کنه زړه خود "حسن" لا دپوانه دی

غزل

اسویلی مې چې بیا شال د گلبدن وړي
دا خپې د نسیم عطر د گلشن وړي

ستا د شونډو په مچکو به رسوا شم
چې بې پامه خوري انار داغ په لمن وړي

په داڅه شو که لښکرو وي د پسونو
چې سالار یې وي زمري خوب د دښمن وړي

چې پر خپلو پښو یې نه وي روان کړی
په سیلی به د حالاتو خپل وطن وړي

چې په خوله کې یې نغمې لکه شپېلی وي
له مارانو خلکو زړونه زهرجن وړي

د پښتون په قربانی گډ شوی چور دی
څوک یې غوښي تبتوي څوک یې خرمن وړي

غزل

زما هره ارزويې د نظر په غېږ کې پرېوته
سترې قافله وه د رهبر په غېږ کې پرېوته

ما ترې نه خوځله د الفت پيڅې راټولې کړې
هر ځل به مې بیا لکه شرر په غېږ کې پرېوته

څه وشو زاهده چې پر ما باندې راږنگه شوه
ډکه صراحي وه د ساغر په غېږ کې پرېوته

ما پر دغو اوبکو ستا خاطر کله دروند کړی دی؟
دا خو وه ویاله د سمندر په غېږ کې پرېوته

هسکه د قومونو په کتار کې وه تر ټولو نه
غاړه د پښتون چې د خنجر په غېږ کې پرېوته

خلاصه مې کړې چې د موسکا ورته "حسنه" کړه
بیا مې نابیره لکه لمر په غېږ کې پرېوته

په زخمونو کې سندرې

د پردې وطن بادونو کې به مې وي
خداپزده کوم لور ته به خاورې د "حسن" وړي

يو شوق د دیدن خوبې علمي له دین نه
بل رنج د حرص او ناپوهي د پښتون

په هر یو دور کې دشمن د پښتون
په دې وسله کې تباهي د پښتون

چې تڼاکو یې قدم په لره نه کړو
دا مېخونه مې وهل د زړه په تلو

زلفې هیلې دې په اوبسکو که درنې وي
راشه وایې چوه زما د زړه په ولو

غزل

تل چې زه جگ سر د حماسو په مېخانه کې وږم
می د غرور خولې ته د پښتو په پېمانه کې وږم

دا که رانه تل د زړه قرار په بهانو کې وږي
زه ترې نه بوسې د نه راتلو په جرمانه کې وږم

دلته خو چنار او منار دواړو اور اخیستي دی
چېرته به اوس هیلې د لمبو په اشیانه کې وږم

ناسته به وي بیا په ډک محفل کې څوک خبر نه شي
حال ورته د زړه د اسویلو په افسانه کې وږم

ستا د تصور د سندریز محفل ساتم برم
غم ورنه خپل غم مې د سلگو په ترانه کې وږم

هوډ مې پسرلی د نېکمرغی بیا په راتلو ویني
گل چې مستقبل ته د ازغو په زمانه کې وږم

خي د کرشمو په تصویرونو کې روانه ده
زه پسې آیینې چې د ککو په استانه کې وږم

بار په اسویلو مې کړل "حسنه" ارمانونه ستا
زړه نه دې خاشې د بربوکو په یارانه کې وږم

تا په راتگ کې راته سترگې ټیټې
ما دې مچکو کې سلام راواخیست

څنې خورې کېرې تا اغاز لپاره
ما د انجام لپاره جام راواخیست

مجاهد ملنگ

يوه ورځ په يوه بازار كې
يوه ملنگ ژړل په لار كې

ړندې سترگې يې موبلې
تړمې اوبښكې ترې نه تللې

خړې دوړې پرې پرتهې وې
په رڼو اوبښكو لنډې وې

چې يې مخ زما په خوا شو
لږ ښكاره راته اشنا شو

شاوخوا پرې خلك پند وو
د ده زړه د وينو وډنډ وو

د دوى منځ كې يوه جينى وه
په ټوپو لکه هوسى وه

له سينگارو برېښېدلې
بس انگرېزه ښكارېدلې

فقط كسى يې لا تور وو
ورتو پاتې دا پڼغور وو

ما يودم وپېژندله
له غوسې نه رپېدلې

كشوره لور د قوماندان وه
د زړگوتې يې ارمغان وه

زموږ كوڅه كې كاوندې وه
له مستې به لېونې وه

نن په قهر وه ملنگ ته
بس تياره وه سم جنگ ته

به زخمونو کي سندرې

بيامې مخ کړلو ملنگ ته
ورنږدې يې شومه څنگ ته

لاس يې کېښود زما په ولو
تسرو وزر مې ونيولو

وې: امساراته پيدا کړه
زماله لاسه چا خطا کړه

نري درد مې پر ځيگر شو
پر امسايې زما نظر شو

د دکان خوله کې پرته وه
په خولو باندي لنډه وه

ورته ور مې چې امسا کړه
د ملنگ لار يې رڼا کړه

به زخمونو کي سندرې

پر امسايې تكيه لاس شو
لږ يې کم غوندي وسواس شو

دکاندار ته ورغلمه
چې لږ حال ترې وپوښتمه

بيامې لاس پر ملنگ تېر کړ
لږ مې غم ور ځني هېر کړ

ما وې: ولې بابا ژاړې
له دې خلکو نه څه غواړې

وې بچيه خوار ملنگ يم
له خپل ژونده څخه تنگ يم

يو زړښت راباندي بار دی
بل غربت راته جوړ دار دی

زما لويـه خطـا دا ده
چې غرـبت زما گـناه ده

اوږي ناست مې ماشـومان دي
دې دنيا ته مجرمان دي

هسې دلته تېرېدمـه
دې جينـى ته ودرېدمـه

ما بيان ورتـه خپل حال كړ
د خپرات مې ورتـه سوال كړ

دا يو دم راتـه غوسـه شوو
له غوسـې نه تـكه سره شوو

زما امسا يې په هوا كړه
رانه وركـه يې رنـا كړه

د ملنگ شوې سترگې ډكې
شوې خبرې ترېنه وركې

شوروان ماته يې شا كړه
نوره ختمـه يې وينا كړه

ما كړې سترگې پاس اسمان ته
په گيلـه شـومه سـبحان ته

ما وي: اى د واك خښـتـنه
ولې نه يې كړې پوښـتـنه

د يو كسـي وو وتلـي
بل سـنـگار ته وو راوړي

دا جينـى وه راوتلـي
وه سـودا پـسـي راغلـي

شـنـې شـېـشـې يـې رـانـيـوـلـې
تـوـرـو کـسـو کـې يـې ږـدـلـې

نـو اـی! رـبـه مـهـر بـانـه
تـه خـو وـيـنـې لـه اـسـمـانـه

دې جـيـنـی چـې پـرې سـنـگـار کـړ
او مـلـنـگ تـه يـې اـنـگـار کـړ

دا ډـالـر د هـنـه جـنـگ وـو
چـې ږـونـد کـړی يـې مـلـنـگ وـو

يو شعر

تـه لـا لـه ډـک زړـه لـکه وـرـيـځـې شـکـايت لـرې
مـونـږ لـکه بـارـان لـه غـمـه خـاـخـکـې خـاـخـکـې تـو يـو شـو

غزل

بـيـا د خـوانـی مـې پـر زړـه مـسـتې وـلـولـې ټـوکـېـدـې
سـتـا د بـنـکـلا پـه پـسـرـلي کـې چـې وږـمـې ټـوکـېـدـې

هـلـتـه بـه سـتـا چـې د خـپـل زړـه پـر گـلـشـن وکـرـلـې
دـلـتـه بـه زـما پـر خـاـورـين زړـه هـاـغـه جـذـبـې ټـوکـېـدـې

اـو بـسـکـې مـې مـړـې پـرې خـڅـېـدـې بـلـه چـاره مـې نـه وـه
سـتـا چـې لـه هـرې يـوې خـبـرې نـه لـمـبـې ټـوکـېـدـې

پـر زړـه مـې نـه وای کـه بـارـان د غـرـيـبـی د اـو بـسـکو
زـمـونـږ لـه وږـو گـيـلو بـه وـلـې فـاـصـلـې ټـوکـېـدـې

وړی مـې پـه سـتـرگـو کـې چـې هـر لـور تـه تـصـوـير د جـانـان
وړتـه "حـسـنـه" پـه هـر کـانـي کـې آيـيـنـې ټـوکـېـدـې

غزل

ستا که ډېر نيمگړي تصويرونه لا په زړه کې دي
پاتې د زخمونو مې رنگونه لا په زړه کې دي

ستا د نازک حُسن کوم انداز که رانه پاتې وي
نور مې هم نازک غوندي خيالونه لا په زړه کې دي

مه خه اوس به پورته ترېنه بيا چينې د خړيکو شي
وينس مې ستا د هجر پرهرونه لا په زړه کې دي

هېر به وي شايد د انقلاب له مخکېسانو نه
زمونږ خود وحشت ټول توپانونه لا په زړه کې دي

اوس چې پر قدم پورې گنډلې سترگې گرځمه
خومره دې پر ما باندي شکونه لا په زړه کې دي

غم يې د تيارې مه کره چې لار به پکې ورکه کړې
بل مې ستا يادونو ته داغونه لا په زړه کې دي

ستا د شعر جامو ته بس "حسنه" انتظار باسي
پاتې مې بربنډ غوندي دردونه لا په زړه کې دي

يو شعر

سمندر د محبت مو په غورځنگ شو
چې ترې تاو مو کړ ساحل د گرموشونډو

چې غبار د بې حسی ورباندي پروت وي
خه ليدلي به وي چا په هغو سترگو

چې د زړه د درد د نم خُلا پکې وي
راشه وگوره دنيا په هغو سترگو

غزل

هره سا زما نغمه شوه، زېر و بم کې لمبېدله
په خوشبو چې ستا د څڼو، پېچ و خم کې لمبېدله

ستا خو يو د ناز کاته وو، پرې خبر هم شايد نه يې
زما څرېکه د پرهر وه، په مرهم کې لمبېدله

ما وې: څه دې کړل څېرې بيا، ډکو سترگو کې زما نن
وې: گلپاڼه د گلاب وه، په شبنم کې لمبېدله

ستا حيا وه زياتېدله، په څپو څپو خولو کې
زما تنده لېونۍ وه، په زم زم کې لمبېدله

ستا د خيال له وړيتې دښتې، جل وهلې راستنه شوه
تلوسه مې بيا د سترگو، چې په نم کې لمبېدله

چا خبره وه "حسنه" ستا له تگ نه نابېره
په زعفران د بېلتانه چې ستا په غم کې لمبېدله

اشيانه

زما د تاک وطن باداره
هر يو رگ دې وزبېنلو
جوس دې واړول پر غاړه
د کوپړيو په کاسو کې
اوس يو څو خلي خاشې خو
ددې وچ تاک د بناخونو
اشياني ته زمونږ پر پرده

سرابي خوی دې خدای بدل نه کاندې
ورباندي ماته دې چې تنده نه شي

هسې يې څکه ځان پرې مه مړوه
عشق دې "حسنه" چې بې خونده نه شي

ای ننگياليه خدايه!

گوره ورکېږي او که ورک شو دا قام
 ټوله هستي به دې بدرنگه بڼکاري
 وکړه پرې ننگ ای ننگياليه خدايه
 کنه دنيا به دې بې ننگه بڼکاري
 خدايه! دا ستا له پېرزوينو نه خار
 د انساني شعور دې پانگه راکړه
 وينه زما دې پښتنه پيدا کړه
 د نوراني مذهب دې وړانگه راکړه
 خو دا شعور کله په اور شي بدل
 شي رااوچته مې لمبه په زړه کې
 اخير انسان يمه بې وسه يمه
 ايساروی نه شم گيله په زړه کې
 ډېر دې خاطر ورباندې نه درنوم
 هسې د زړه درته خواله کومه
 هغه چې ستا مينه په وينه ساتي
 د هاغه قام درته کيسه کومه

ډېرې زړې زماني نه راسپرم
 د ننني وخت د مجنون کيسه ده
 ستا د دوزخ لـوغړن نه يادوم
 ددې دنيا د وريـت پښتون کيسه ده

د دين جذبه يې ستا تر هسکه رسي
 خويي له روح نه ناخبر پاتې دی
 دښمن همدا ورته وسله جوړه ده
 چې لا په څوکه د خنجر پاتې دی

دی ترېنه تمه د درمل لـري لا
 وينه د زخم يې څټي ظالمان
 د جنتي خاورې کيسه يې پرېږده
 مورنۍ ژبه ترې لـوتي ظالمان

څوک يې راټولې کړي ټوټې د بدن
 مکار دښمن په لـر او بر وپشلی
 ځه له پردو نه خو گيله نه کېږي
 ده ځان په بـه او بد تېر وپشلی

خو خدايه ته خو دغه قام پېژني
 لا دې اسلام ورتکه راغلی نه وو
 ريشـتيني لار يـې د پـستـو وهـله
 لا دې پېغام ورتکه راغلی نه وو

نن پرې راټول دي شېطانان د دنيا
 پکې يو يو گوري د سر سرورونه
 چا ورتکه لاس کې زولنې نيولي
 چا يې پيلي په خنجر سرورونه

گوره ورکېږي او که ورک شوا قام
 ټوله هستي به دې بدرنگه بـکارـي
 وکړه پرې ننگ ای ننگياليه خدايه!
 کنه دنيا به دې بې ننگه بـکارـي

يو شعر

ما په ځان د ځان زياتی دومره ژړلی
 چې مې ستا ظلم ته اوبکې پاتې نه شوې

غزل

لېوتوب مې په جانان کې نه دی پاتې
 شور د عشق په بيابان کې نه دی پاتې

زه او هيلې ورتکه راغلو خوبه! تاته
 ځای د زلفو شېستان کې نه دی پاتې

ستا د حُسن مالکه کمه شوه که خوند مې
 نور په شونډو د ارمان کې نه دی پاتې

په بناپست يې غريبي د زړېست راغله
 ست د خولې چې په مېزبان کې نه دی پاتې

شايد خوند به کړي له مونږ سره زخمونه
 چې نصيب مو په درمان کې نه دی پاتې

دی هم زور شولکه زه خوله به دې واخلم
 گوره زور مې په ايمان کې نه دی پاتې

هسي تندر د سلگود "حسن" اورم
نور باران په دې اسمان کي نه دی پاتي

د اجمل خټک پر قبر د حملې نه په تاثر

راشه بيا مې دوباره قبر کي مړ کړه
خو خوشبو به مې د فکر څنگه وژني
چې له مړي مې هم خوب کولای نه شي
کور په کور به زما ذکر څنگه وژني

لا ولاړ خويي د قام دي شو کورونه
دده گور څنگه ظالمه در په ياد شو
ته يې غواړې لا په خاورو کي کم عقله
اجمل والوت زمونږ په زړونو کي اباد شو

غزل

زورور به په قسمت وي چې پکې څوک لېوني شي
چې په مرگ په کوم وطن کي د خپل ورور څوک مړني شي

د يتيم که د نرگس دي، له لېمو مو اوبسکې څاڅي
هېڅ يو گل مو خندا نه کړي چوپه خوله تېر پسرلي شي

ارمانونه مې وصال کي که په نه شمارې جانانه
دا مشران د پښتنو دي پس له مرگه به ژوندي شي

که مې طبع د اوبه ده، دا نرمي زما قوت دی
سرې لمبې مې د بل اور هم، په لاسونو کي زگېروي شي

شي خواره لکه لوگي به، ټول عالم به راخبر کړي
اخير تنگ به مې جانانه په ټټر کي اسويلي شي

تش رندي نه کړم شرم هم، رقيبان ستا له کوشې نه
څومره نېک کار دی چې لرې، له دې لارې نه ازغي شي

دا په اور د حسرت ايښي، ارمانونه مې درځار شه
زړه زما دې په سر واخلي، خو چې تاته سپلني شي

اوس که دا دېوال دېوال وخت د "حسن" شعر ته غوږ نه ږدي
پرې د مړه څراغ به پاتې، اخير کړنې د لوگي شي

ډېر يې لاندې تر پښو کړل ارمانونه
بيا مې راغلی په زړگي هجوم د مينې

ښه شوه تا په مړو کتو کې راته وښود
ما به چېرته لټوی مفهوم د مينې

لېونتوب

سریتوب چې د معراج په تکل ووځي
پورته والوځي اسمان ته
له فضا د ځانځانۍ نه
شي ورگډ د عشق خلا ته
هېڅ آثار چې چېرته نه وي
د نفرت د هواگانو
هله جوړ ترې لېونتوب شي
په سودا د سر پیدا کړي
د جنون د سودا پانگه
يوه جلوه د جمال غواړي
بيا پيې تسپې د اوبښکو
د ريښې گړپوان په تار کې
پرې په گوتو کړي د فکر
د ليلا د سودا ذکر.

پښتنې پېغلې ستا و فاته سلام
يار درنه غرب ته په سفر تللی دی
بېلتون د هر چاله پښو ځمکه لوټي
خو ستا په زړه کې يې خنجر تللی دی

ته چې بنگر و ته د همزولو گوډي
شرنگ يې دا ستا د زړه درزا زياته کړي
شي انگازې يې ستا په روح کې خورې
د يار د وصل دې سودا زياته کړي

خو ستا دي لېچې لکه شاپې دښتې
پکې بنگرې کتارولې نه شې
يار دې کون شوی په کړنگه د پيالو
په شرنگ يې ځان ته رابللی نه شې

له دروازي سر را اېستلی نه شې
هسې نه داغ دې په لمن ولگي
د چا سپرغی به د نظر تېره شي
اور به دا ستا د پت په تن ولگي

د پېغلتوب پېټي

پښتنې پېغلې ستا و فاته سلام
يار درنه غرب ته په سفر تللی دی
بېلتون د هر چاله پښو ځمکه لوټي
خو ستا په زړه کې يې خنجر تللی دی

په نم د سترگو دې پوهېږم گلې!
نم د مچکو دې رخسار ته غواړې
سره انګي دې ولونه ولونه، نه شول
ماليار د خپل حسن گلزار ته غواړې

ته هم سینه کې یوزرگوټی لري
چې په شرابو دی قدرت مینځلی
درنه بې باک نه شو ځکه چې تا
په زمزمي مینه فطرت مینځلی

د پېغلتوب پېټي ستومانه، نه کړې
لا دې اخیستی د حیا په اوږو
تاند ارمانونه دې بې صبره نه شول
لا دي پراته د انتظار په چرو

د بل په غېږ کې دې اشنا زنگېږي
 ته يې تصوير سره خبرې کوي
 شپه وي په تلو ته د سلگو په ژبه
 د خپل تقدير سره خبرې کوي

په هغه خاخي د سرو خنو خوله
 د تورو خنو ويې شغاده هېره
 اوس د شنو سترگو په رنار اپاخي
 د تورو سترگو ويې حال ده هېره

تالا په زړه ده د زغم تيره ايښي
 هسې نه شور دې غلبې خورې کړي
 لاس دې په خوله نيولی وېره لري
 هسې نه غږ دې گنگوسي خورې کړي

پښتني پښلي ستا و فاتا ته سلام
 يار درنه غرب ته په سفر تللی دی
 بېلتون د هر چاله پښو ځمکه لوتي
 خوستا په زړه کې يې خنجر تللی دی

غزل

چې د زړه غم غلطولی نه شي
 پېټی د ژوند پر اوږو وړلی نه شي

ما به ترې ايښي وه ښکلا چې تلله
 خو نور په لاس څوک رانيولی نه شي

د عشق له ډېرو پړاوونو تېر شو
 سترگې مې ښخ لا ورکتلی نه شي

راباندي مه غوره ولونه څنې
 پام کړه غزل رانه پېچلی نه شي

اوس به پالي غم د اشنا زړگيه
 مېلمه له کوره څوک شړلی نه شي

باز دی "حسن" د غرونو سر ته خېږي
 حاله چنار کې جوړولی نه شي

غزل

په زړه غمجن خوبې موسکانه درختم
د تا محفل ته بې پروا نه درختم

د نظر تـورې دې خبرې کړه را
نور د حیات د ډال تر شانـه درختم

تر کړنگونـو د غم خان اچوم
د اوبکو سیند یم په هوا نه درختم

درختمه خدایه! په اخلاص دې کور ته
په کرایه لکه مالانه درختم

پوهېږم بیابـه درنه خم جانانه
زغملی نه شم دا سزانه درختم

که مې درغواړې په بنوبه درشم
خوب نه یم یاره بې وینانه درختم

وي: پېغلتوب مې غزونې وکړې
نوره "حسنه" وارخطانه درختم

يو شعر

هسې دروند باريې د جنگ را په اوږو دی
لکه شوک چې جنازه د زلمي زوی وړي

زړه مې لمانځي د اشنا مينه په څړيکو
که وي شور پکې گهيځ بېگه د چينو

که يې زړه غرد ډبرې دی "حسنه"
انگزه خوبه پکې وي ستا د چينغو

جهاني ته!

ستا له سوز او شوره ډکه ترانه مې تر غوږو شوه
زمونږ د پت او د مېړانې افسانه مې تر غوږو شوه

زه دې وينم زه پوهېږم چې په روح دې اور بلېږي
په هلمند او په ارغند کې ستا د زړه وينې بهېږي

د قلم تر خوله دې وځي د ايوب ميوندي کړيکې
يو ناخاپه دې په زړه کې په خپو خپوشي خړيکې

حماسې دې د پلرونو د قلم څوکې ته ناڅي
له هر توري نه د شعر دې د ملالې وينې څاڅي

ته چې و خوځوي شونډې د غېرت چينې ترې ووځي
چې قلم ته گوتې وروړې د همت چينې ترې ووځي

ځکه سيوري د شملو کې روزل شوی يې تر ننه
په خپل دين او په خپل واک کې پالل شوی يې تر ننه

ته چې اوس هم د خوځون او د پاڅون شعرونه وايې
په تيارو کې هم د نوي سباوون شعرونه وايې

ستا همدا دين او غېرت يې تل په سترگو کې غږېږي
دا چې زمونږ په دښمنۍ کې دښمنان سره يو کېږي

مخورد لر او بر موراته وژني ټول په گډه
دي لگيا چې کړي بې لارې زمونږ نوی کول په گډه

که يې زمول پرون عراق کړ نن لگيا دي په ليبيا کې
دا چې ته ترې ټکوي سر لوټ او چور کړي په دنيا کې

دوی چې وويني سره غوښه چې په تن د چا وي پاتې
ورته يو لکه لېوان شي پسې ځغلي شاته شاته

ټول عالم يې تماشه کړي پکې بنځې چې کړي دارې
که يې پورته تر اسمانه هم شي کوکې او رمبرې

خو تش غم د گورگين نه دی نه يرغل د فرنگ ژاړم
هاغه ناست ورسره زمونږه تر بوران يې تر څنگ ژاړم ۱۳۹

خدای دې وکړي چې شاعره زما ویره هسې خیال شي
د امید دا ترانه ستا د حریت د ناوې خال شي

پرې ویشتی به دې احساس د غمخپلو
کانی زړه دې چې اوبه شو غم د چا وو

څنگه تا "حسنة" وی چې نه به ژاړم
ستا په څوکه د قلم کې نم د چا وو

ستا په راتگ محفل ته زه جانانه
شوم درته پاتې رنگ مې والوتلو

بیادې راتول کړم په سيقل نظر کې
له زړه د ویرې زنگ مې والوتلو

ها منکر له خپله نومه د پردو چې گوډاگیان شول
نورې پولې یې کړې وړانې تش د ژبې بندگان شول

دا منم درسره یاره ستا میوند نه شي نیولی
هېڅوک هم په سر د ځمکې ستا مروند نه شي نیولی

ستا د جنگ له سمندره توپاني بېرې به ووځي
له ټبر نه د غلیم به ستا د عزم گولی ووځي

ننگرهار به دې خپلواک شي، قندهار به دې ازاد شي
یو غلام به کډه وکړي ترې نه پاک به دې هېواد شي

خو ویرېرم چې به بیا کړو تش د دین او قام خبرې
ثمره به د پردو شي مونږ به خورو په سر ډبرې

وي میدان به مونږ کتلی خو فاتح د جنگ به بل وي
جوړ به یې بیا راته په مېنه پرونی غوندې غوبل وي

له تاریخ نه به وتلې زمونږ د تورو نشانې وي
ځای په ځای به پکې ذکر چا د ستر ایران کیسې وي

غزل

درزا به دې د زړه کړم سرگردانه ورو په ورو
په غېږ کې به دې کړم دومره ستومانه ورو په ورو

سور شال له ځانه ورو لرې کوه شونډې به وخورم
راباسه رنگارنگ کاسې مېزبانه ورو په ورو

لا پاتې کړی شپه ده تا راخيستي ولي بېرته
لږ پرېږده چې دې مور کړمه جانانه ورو په ورو

څه خوند کوي انداز د پستانه اظهارد مينې
راگوري چې تر شا او شي روانه ورو په ورو

په يوه شپه به مې کومه آيينه د مينې گوري
لږ وار وکړه پکې به شي چېرانه ورو په ورو

هر څو لکه غوټې که وم خاموش زړه مې راټول وو
خندا د عشق کړم گل غوندي پرېشانه ورو په ورو

همداسې به يې زړه کړي د پرهر لمن راټوله
"حسن" دې چې کړو هېر څنگه ناځوانه ورو په ورو

زه چې نه درگورم بيا دې هم وينم
څه دې کړم کتل چې مې ليدی نه شي

غوخ به شي جانانه د "حسن" په زړه
داماته شیشه ځان سره وړی نه شي

له دانونه د تسپو يې خوی زده کړی
چې يونم لري کوم بل مخ ته راشي

د غمونه په متاع پايي "حسنه"
بي له دې به د خوښۍ تربته ساشي

ټوپک زما اشنا دی

زه کم عقله یم ملګرو
 چې دښمن ته ګوته نیسم
 چې یې ولې زما په لاس کې
 د قلم ملا کړه راماته
 او ټوپک یې پکې راکړ

زه خو خپله پرې مېن یم
 واک د زړه مې د ټوپک دی
 دا دده خوله کې چې وینې
 دا زما ژبه خوځېږي
 په یوه مټ مې خړ څادر وي
 په بل مټ مې دی وي ایښی
 د همدې ټوپک لپاره
 نارینه اولاد تل غواړم
 که واده وي که جرګه وي
 دی وي پروت زما په څنگ کې
 څوک چې هم راسره تاو کړي

غزل

په حجره کې د بنگر یو شرنگ د چا وو
 هسې زه دې ملامت کړم تنگ د چا وو

د غوڅ لاس تپوس مې نه کړم خو ما پوه کړه
 بې فاتحه دا ګټلې جنگ د چا وو

ته انکار له مینې کړه خو ځواب راکړه
 په راتګ زما چې والوت رنگ د چا وو

خو بس زه وم چې په کلي پسې مړوم
 کنه زړه په دې لندن کې تنگ د چا وو

څنگه وایې چې له خیال نه مې شړلی
 ناست د شپې پکې "حسن" ترڅنگ د چا وو

يوه نړۍ غوندي خبره
 ورته کړم په خای د خپلې
 د ټوپک خوله برابره
 بيا راتاو کړمه برېتونه
 د فرار تاج مې په سر وي
 د خپل ژوند په کنډواله کې
 د مقتول په هديره کې
 د خپل ورور پښتون په وينو
 د غېرت تاريخ ليکمه

ما چې دومره پت ساتلی
 د ټوپک سره د مينې
 نو کړم څنگه ملامت بل
 چې يې مونږ يوځای کړو دواړه
 بل به څوک ډېر مستحق وو
 چې ټوپک يې وای تر غاړه.

غزل

بنکاره چې په تياره کې شي رڼا سترگې وراوړي
 چې بڼکلي په محفل کې وي په غلا سترگې وراوړي

ته څنگه رانه پوښتې چې دې ولې مخ ته گورم
 آيينه چې مخامخ وي خامخا سترگې وراوړي

رڼا د چا د مخ دې چې له سترگو زړه ته راشي
 حُمل له بڼو هېر شي په بيا بيا سترگې وراوړي

پوه نه شوم په خبرو يې په سترگو کې يې ډوب شوم
 له سازه نڅاگر ته په رښتيا سترگې وراوړي

ديدن د داسې يار به کړم که نور خلک به څارم
 ډيوې ته يې د مخ چې د هر چا سترگې وراوړي

جذبې د لېونتوب دې وينبول غواړي "حسنه"
 چې سترگو ته دې بيا نن د اشنا سترگې وراوړي

غزل

لاړ شه محتسبه لېونی الفت مې مه پوښته
يم يې په نشه کې د گناه علت مې مه پوښته

ډېر تکرار منم چې پيکه ښکاري په هر شي کې
خپر دی خو په مينه کې همدا عادت مې مه پوښته

ويلې لکه اوسپنه د مينې په گرمۍ کې شم
يخ د دښمنۍ کې د سختۍ شدت مې مه پوښته

مې مې خپل گوټلي دي لوټلي خو مې څوک نه دي
پام کړه محتسبه راته گران عزت مې مه پوښته

وې: چې پښتانه ته خو په هر مورچل کې يو لاس وي
دا پر مخ د کفر او اسلام وحدت مې مه پوښته

تللې مې تر کوره ده د هرې مېکدې لاره
لار به کړې غلظه گوره بل شهرت مې مه پوښته

د شعر بخري

شاعره ياره ما هېر کړی نه يې
که سره ورک يو د بېلتون تياره کې
د انتظار هره کړۍ کې اوس هم
ستا په خوږو خوږو يادونو پسې
زمونږ د الفت په تصويرونو پسې
ستا د شعرونو بلومه شمعي
د غزل توري دې حواس شي راته
د محبت مې تخنوي رگونه
خو غم مې ورو ورو شونډې وزبېښلې
لکه چې پانې د خزان شي وچې
پرې څخوم ځکه د اوبکو څاڅکي
چې زمزمه کړم ستا د شعر بخري
هسې نه اور واخلي لمبه لمبه شي.

درنه خاوره

دا د حماسو وطن ننگ له شازلمو غواړي
توره د احمد بابا شپږنگ له شازلمو غواړي

پورته د شهيد له وينو بيا شو په الوت نسيم
رايي ووړ پېغام په سره منگول کې د غېرت نسيم
ور يې کړې سړې جوتې هر خوان ته د همت نسيم

گرځي د تودې وينې رنگ له شازلمو غواړي
توره د احمد بابا شپږنگ له شازلمو غواړي

وريځې د باروتو يې کېږدی کې د آسمان ناڅي
شاخکو کې يې غږ د ملالی د يا قربان ناڅي
تندر ته يې گوره پکې قهر د افغان ناڅي

دا د قربانی جذبې جنګ له شازلمو غواړي
توره د احمد بابا شپږنگ له شازلمو غواړي

سوځي که د خپل حسن په اور کې دا لمبه خاوره
ډکه له مېړانې او ابرو ده دا درنه خاوره
جوړ به کړي تصوير بيا د تاريخ دا آيينه خاوره

توغ د خپلواکۍ د ځان دنگ له شازلمو غواړي
توره د احمد بابا شپږنگ له شازلمو غواړي

زړه لري "حسنه" د زمري ددې وطن سينه
تل يې څيرې کړې په پنجو ده د دښمن سينه
غواړي نور هډوکي د غليم ددې مدفن سينه

بيا د انقلاب رباب ترنگ له شازلمو غواړي
توره د احمد بابا شپږنگ له شازلمو غواړي

غزل

بيا يې پر رڼو اوبښكو لنډې شونډې شکرې دي
لر کې د لعلونو يې پييلې مرغلرې دي

نه ځمه يواځې د فکرونو کړلېچونو کې
تاو له تنهائی مې د اشنا د غم لښکرې دي

وايم په منار خود جومات مو ډزې مه کوه
وايي چې د سولې يې په سر ناستې کوترې دي

راشه چې په يو او بل کې ور کې ارواگانې کړو
شونډې او مچکې خو وړې وړې خبرې دي

کوټو د بڼو کې يې نيولی لور د وروځو دی
کوم لور ته روانې يې چې بيا سترگې لوگرې دي؟

رابه وړي غزل ته نوی رنگ ستا له فضا د عشق
بيا چې د "حسن" د تخيل خورې وزرې دي

غزل

هسې په جنگ به مې شي تا سره جانانه اوبښکې
ځي بدرگه کې د موسکا مې تر گړپوانه اوبښکې

ښکاري چې ډېرې پر بازار شوې د احساس د خلکو
چې له اوبو نه په دې چم کې شوې ارزانه اوبښکې

کله ستني کله شي ور کې کله وڅخېرې
خدای کړې زمونږ په شان زمونږه سرگردانه اوبښکې

وچ بيا بان ته د احساس د چا ونه رسيدې
پر څيرو څيرو گړپوانونو شوې ستومانه اوبښکې

زه هم ولاړ کوټې په غاښ يم خپل نصيب ته داسې
لکه "حسنه" چې شوې ما پورې حېرانه اوبښکې

آزادي

خوندور څومره ژوندون وي
 د آزاد مخلوق په برخه
 يو غريب غوندي انسان وي
 هېڅ درک يې د ماښام د ډوډۍ نه وي
 د غربت په سپره دښته
 بېلې پښې ورپسې خغلي
 څپ څپانده فواري يې
 د سرو اوبسکو او سرو وينو
 د هر پل مخ ته نڅپري.
 خو خدا يې وي په وترو وترو شونډو
 سر يې هسک لکه د غره وي
 اسمانڅک فکر يې زانگي په فضا کې
 په رڼوب کې د ضمير يې
 د هېندارو نندارتون وي
 هر اواز يې په آزاده ژبه ناڅي
 پلوشين محل د زړه يې
 د رڼا مواتزه نه وي

داسې کپف اخلي ازاد مارغه له ژونده
 وي اسمان يې غورولې
 ځانته پراخ ډگر د لوبو
 په الوت پکې غوتې خوري
 که يې څړيکې د وسواس وي
 که يې کړيکې د احساس وي
 بې پروا يې پکې لوني
 وي کوکاري يې په خپته کې د لوړې
 خو وي غم ترې کډه کړې
 څو دانې له خدايه غواړي
 تناونه د فضا ورپسې نغاړي
 له مښوکې نه يې الوځي سندرې
 د نغمو په سيند کې لامبي.
 خو چې فکر يې ولجه شي
 د خوځون واک يې د بل شي
 تر ضمير يې پيرې تاو شي
 شي راځورند يې په ژبو کې کولپونه
 د الوت سترې هوس يې
 په وزرو کې جليل شي او ايرې شي.
 په دې حال کې که يې مخ ته

د جنت خواړه پراته وي
يا دانې وي په خروارو
يا ډالرې وي پرېمانه
څه به کښ وي ددې شومې
په مړۍ کې به يې نښلي
يو آزاد پل او الوت به
په دې هر څه بدل نه کړي
دا سپره نصيب ځپلي
په رښتيا د رحم وړ دي
په قفس کې که مارغان دي
غلامان که انسانان دي.

هسې شېخ په تار د ږيرې خوله گندلې
کنه هر سړی کيسه لري د مينې
هسې زړه به د "حسن" درته کلک ښکاري
دې ډبره کې چينه لري د مينې

غزل

شپه به د جذبو درته ډالۍ کړم لږ خو پاتې شه
مړاوي تلوسې به خندۍ کړم لږ خو پاتې شه
زه به د ځوانۍ خپلې زمړۍ جذبې راوينې کړم
تا به په ترپکو غرځنۍ کړم لږ خو پاتې شه
ډار د رسوايي که مې زاريو کړ پيدا چېرته
پته به جرگه درته سلگۍ کړم لږ خو پاتې شه
وينې په اسويلو به دې د مخ مړه انگارونه کړم
پورته د مستۍ به ترې سپرغۍ کړم لږ خو پاتې شه
ډکې له مچکو به د شونډو پيالې پورته کړو
تنده به د مينې پخوانۍ کړم لږ خو پاتې شه
بن د پېغلتوب به دې د ناز سپرلي کې ونغاړم
شنه به له خدا هره غوتۍ کړم لږ خو پاتې شه

به زخمونو کي سندرې

ستړې به حيا کړو د سرور په سرودونو کي
مينه د "حسن" به لېونی کړم لږ خو پاتې شه

د لوگني تنهايي تياره کي ډوب شي
چې په زړه د چاکي بل د گومان اور وي

خدای دې وساتي "حسن" له هغه وخته
چې وېستان د مخ يې سپين او زړه يې تور وي

ماته ټوپک په لاس کي راکړي چې په سر يې وله
خپله سوغات ورته د سرو زرو خنجر ورکوي

ما په خپل کور کي د عجم په نوم انسان نه گڼي
دلته راځي عرب زما په خاوره سر ورکوي

به زخمونو کي سندرې

غزل *

زړگيه پورته شه رانده اسمان ته لاس واچوه
يادي په سرو او بنکو خيسته گړپوان ته لاس واچوه

که دې هنره د کمال خوله خوږه شوې نه وي
راشه زما د شعر خواږه ديوان ته لاس واچوه

هغه چې نه بنکاري پاچا! پرې ملامته نه يې
خودا په څنگ کي دې بنکاره شيطان ته لاس واچوه

تش د موسکا په سيکو نه شي رانيولی مينه
که سوداگر يې نو د زړه تاوان ته لاس واچوه

له عابدانو نه په مينه کي سيالي مه غواړه
د گنهگار "حسن" پاخه ايمان ته لاس واچوه

غزل

بله پر کنگل زړه چې لمبه شي اوبسکې وڅاڅي
سترې تلوسه چې اندېښنه شي اوبسکې وڅاڅي

مونږ څنگه ايسارې په تورتم کې پرځې اوبسکې کړو
شپې ته چې تياره هم زولنه شي اوبسکې وڅاڅي

غم دچا د خوږين زړه له چينې راخوتولي وي
هسې څه خبره يې پلمه شي اوبسکې وڅاڅي

بل چې درکې جوړ کړي پرهرونه غريو نيولې شي
خپل دې چې د درد په تماشه شي اوبسکې وڅاڅي

گرځي د اميد کرمه فضا کې وريځې واغوندي
يخه د اميد چې ولوله شي اوبسکې وڅاڅي

مست به وي موسکې به وي "حسنه" چې يې سروي هسک
کله چې کږه د سر کاسه شي اوبسکې وڅاڅي

د مينې ابدیت

څه وشو که مو جسمونه
د دوو مختلفو لارو لارويان شول
او له تلپاتي وصل نه بې برخې شول

زه هم ستا غوندي
د خپل تقدير د کاتب له ارادو نه ويرېدم
خو اوس باک نه لرم
ځکه چې پوهېږم
چې زړونه مو اوس هم
هاغه شېبو په خپل موټي کې
په هاغه ځای
غېږ په غېږ
خوله په خوله
يوځای نيولي دي

زمونږ له همدې بېلتون نه
زمونږ د مينې ابدیت زېږېدلی

ته خبره يې
 چې ماته
 هاغه تېر مهال
 او په هغه کې د مينې لپونتوب
 څومره لويه او ارته نړۍ سپرلې
 لکه څوک چې يوه تاريخي نمايش ته لار شي
 تل مې تر لاس نيولې
 د ماضي گلبن ته
 د خپلې لپونۍ ځوانۍ
 راز و نیاز ته بيایي

ستا د لاس هره نخښه
 د ژوند په دې بند تياره دهليز کې
 لکه بلينده راته بلپري
 همدا د بېلتون تناونه که نه وای
 دوی هم شايد ستا د پښتنې ښکلا په شان
 د غفلت په تاخ کې
 د گردونو په پروني کې
 محجوبي پاتې وای

د همدې ابدیت په رڼا کې
 ستا په نازبینو گوتو
 په مریو کې د پټې کرې هېندارې
 په هر ځونډي کې
 ستا د پېغلتوب شوخي تابلوگانې لوبوم

هاغه شېبې پکې تخنوم
 چې به مو په گډه پټې اوریدې
 ها پټې چې د هرې یوې په پای کې به
 تا خپلې مرموزې سترگې
 زما په لور کړې کړې
 ترڅو زما د سترگو د ککو په هېندارو کې
 د خپل زړه چاودون د سوز د انگازې
 انځورونه ووينې

زمونږ د مينې همدا منزل وو
 چې زمونږ د ډبرينو زړونو
 د هرې ډبرې له منځ نه يې
 د مينې د اوبسکو بهانده چينې راوخوتولې
 په کومو کې چې هره شېبه

د يو چا جل وهلي پېغلې هيلې
بربنډې لامبي

د مينې دا تليپاتي يادونه
او د خاطر و بلوغ دی
چې پرې د ژوند دا ترخې شپې غلطوم
ها چې د حال په يوه خوبۍ يې هم
پام بلې خوا ته نه اوړي.

چې په توري د قلم توري راباسي
د منطق او دلاپلو خواک يې نشته

"د قلم خوکه تېره ساته "حسنه"
که دې سر هم پرې قلم شوباک يې نشته

غزل

فکرونه مې سپرغۍ شي په هجران کې لکه ستوري
الوخي په يادونو د جانان کې لکه ستوري

ما وې: درته په ښار کې کليوال سپېڅلي زړونه
ورکېږي د لوخړو په توپان کې لکه ستوري

دا بيا لکه تياره چې د بېلتون د شپې خوره شوه
خوري مې چې شوې اوبسکې په گرېوان کې لکه ستوري

شرم که ټوله ورځ دې شوخ يادونه خو چې شپه شي
راگوري په کړکيو د ارمان کې لکه ستوري

لارښود مې د مېنود کاروان شول ارمانونه
شيندم يې ستا د عشق په کهکشان کې لکه ستوري

مېن ورته "حسنه" ټوله شپه د زړه خواله کړي
ستا توري د غزل دي په اسمان کې لکه ستوري

غزل

ستا د رخسار چي ځلېدلې آيينې
کانو کي هم راټوکېدلې آيينې

چي وارخطا يې شوې اوښکني سترگي
ته وا اوبو کي رپېدلې آيينې

غالبه تل مونږ دا خطا کوله*
گرد وو پر مخ مونږ پاکولې آيينې

وينم يې پرک که راته شا کړي ياران
لکه دوه مخي ځلېدلې آيينې

ستا د موسکا لمر کي د اوښکو باران
ته وا له هسکه اورېدلې آيينې

زما نظر ستا انگي غورېدل
دا خو په لمر کي پرکېدلې آيينې

ښکلي تصوير کله په ياد کي ساتي
"حسنه" تا څنگه پوښتلي آيينې

زړه ته درغلم له هغې دروازي نه
چي بي پامه خلاصه پاتي وه له تانه

ته چي خپل زړه ته راتلي زه تر تا وړاندې
ستا د زړه په غولي ناست ومه جانانه

* د غالب د يوه بيت ترجمه ده.

غزل

زړه ته چې ورپېښه حادثه شي اوبښکې وڅاڅي
ډکه چې له کرده دا کوڅه شي اوبښکې وڅاڅي

وویني سرې وینې پښتني وي چې ايسارې وي
پورته د غېرت چې جنازه شي اوبښکې وڅاڅي

غوڅه چې خرمن شي خړيکې وڅنډي خپې خپې
جوړه چې په زړه کې هنکامه شي اوبښکې وڅاڅي

وشرې اسمان هم په باد ورېځې اخير وژارې
ډکه چې د زغم د چا پيالې شي اوبښکې وڅاڅي

هر خو که د يو او بل په غېږ کې زانگي دوه زړونه
زياته چې د سترگو فاصله شي اوبښکې وڅاڅي

گورمه چې بل ته په شیشه کې پورې وځاندم
مخ ته مې چې کله آيينه شي اوبښکې وڅاڅي

تل چې لکه شمعې "حسن" ژارې ملامت څه دی
پورته چې له زړه د چا لمبه شي اوبښکې وڅاڅي

مشوره به چېرته خای کړي
له هوا يې چې ډک سر وي

ډېر افراط په استغنا کې
د فکري غرېبت مظهر وي

د الوت هوس يې مړ شي
خپل مکان ورته اسمان شي

د حواسو په قفس کې
چې کوم فکر بنديوان شي

د زلفانو خانگي

شپه ده له خوشبو نه د زلفانو خانگي ډکې دي
نن د چا په مخ کې له سپوږمۍ نه وړانگې ورکې دي

دبسته د ژوندون مې له سپېرو خاورو نه ډکه وه
لار د بربوکۍ غوندي منزل ته رانه ورکه وه
دورې مې ملگرې وې د ژوند راځني کرکه وه

ما وې: د ازغيو مې په زړه کې څوکې لکې دي
نن د چا په مخ کې له سپوږمۍ نه وړانگې ورکې دي

بار به په تنکۍ اوږو وې ما د زلميتوب جذبي
سترگو کې مې رغبتې د يو چا د پېغلتوب جذبي
ورکې په سودا کې وې زما د لېونتوب جذبي

نه راځي خاطر ته خاطرې مې بې درکې دي
نن د چا په مخ کې له سپوږمۍ نه وړانگې ورکې دي

جام د زړه مې ډک وو ترېنه لاندې څخېده مينه
تنده د يو چا پسې مې سترې گرځېده مينه
هر ځل به مې زړه ته ژرغونې ستنېده مينه

زړه به راته وې: چې پېغلي ټولې په زړه کلکې دي
نن د چا په مخ کې له سپوږمۍ نه وړانگې ورکې دي

راغی هغه وخت چې مې په جام د زړه راپرېوته
نن يوه سپوږمۍ په تور ماشام د زړه راپرېوته
تکو تورو ورېځو کې په بام د زړه راپرېوته

اوس مې چې له غمه د مېن زړه اوږې سپکې دي
نن د چا په مخ کې له سپوږمۍ نه وړانگې ورکې دي

اوس پر زړه د سپين لمر پلوشې لکه د غره لرم
جنگ ته د غمونو ارادې لکه د غره لرم
نه تېستمه ژونده ولولې لکه د غره لرم

وگوره په پښو کې مې خورې زلفې تلکې دي
نن د چا په مخ کې له سپوږمۍ نه وړانگې ورکې دي

غزل

اور دې شي د شمعي خو چې ستا په کتو وڅاڅي
اوبسکي مې دې ياره په وار وار له لېمو وڅاڅي

ژر به په رگونو د سحر کي شيدې وځنلي
څاڅکي د رنابه د سپېدو له سينو وڅاڅي

هلته په وطن کي چې سينه د افغان وڅيري
ويني يې لندن کي د "حسن" له بڼو وڅاڅي

نه غواړمه دا چې مې په اوبسکو ژرغوني شي
دا خو يو څو څاڅکي په ساحل له څپو وڅاڅي

جوخت مې کړه امېل ته د سينې سترگې مې ډکې شوې
پرېږده چې نن اوبسکي د زاهد په تسپو وڅاڅي

هر رنگ که گلپاڼو د لفظونو ته ورواغوندم
راز د محبت رانه د شعر له خوشبو وڅاڅي

جوړ د بودی- ټال کړي سره يو بڼکلا او مينه شي
اوبسکي د "حسن" چې ستا د مخ په شغو وڅاڅي

دا له گوهر و ډک صدف لفظونه
اوس به يې خيال گڼي الفت به دې شي

په زمکه مه غورځوه شعر د "حسن"
گوره مېن به شي حاجت به دې شي

شرر

سا د کُل په جُز کې مَرخې
 جُز د یو او بل تکمیل کړي
 حُسن حُسن وي په مینه
 مینه زېږي له ښکلا نه
 له فطرت د ارتقا نه
 هستی دغه راز زده کړی
 د شرر حماقت کوره
 چې له اوره مخه وکړي
 خو شېبې یې شور او نور وي
 خو بیا سوږ شي لکه مړی
 هغه دم ترې نه دم لار شي
 حُکله هر شی چې له اصله
 فاصله واخلي جلا شي
 د هستی کور یې تالا شي.

غزل

ډېر یې وشړم له زړه نه سرخوړلي اور ته راشي
 ارمانونه گنهگار مې لار شي بیا دې کور ته راشي
 ټوله ورځ وي رانه پته پښتون خوی یې دی د ستوریو
 بې حجابو مې تیاره کې د پرهر ټکور ته راشي
 حُم سیکې د شوگیرو مې په لېمو کې ورته نیسم
 راغله شپه بیا به مې خیال ته د خپل حسن پور ته راشي
 ټوله ورځ که وي خپلی مزدوری خو بختور وي
 چې ماښام د خټو کور ته، د ښگریو شور ته راشي
 پرې د مینې پیریان کېني، په دمونو پسې ووځي
 د پیرانو په دې چم کې دا "حسن" میخور ته راشي

غزل

خومره چې د مينې پروانې په دې وطن کې دي
هومره د بازانو اشياني په دې وطن کې دي

هومره به د بښمنه ستا د وينو خاڅکي وڅاڅي
خومره چې د اوبښکو دردانې په دې وطن کې دي

چا د ترهگر چا د مذهب په نوم خپلې دي
هر ظالم موندلې بهانې په دې وطن کې دي

خومره يې تاريخ ته کارنامې راپلټلي دي
خومره د غېرت لا خزانې په دې وطن کې دي

څوک يې خزانې څوک يې مذهب څوک يې کلتور لوتي
هر چا بيا په نخبه نشاني په دې وطن کې دي

نوره به لا موج وهي نشه په دې سرونو کې
ډکې د غرور لا پېمانې په دې وطن کې دي

څنگه يې "حسنه" د قلم څوکه کې ونغاړم
هر لور ته د وينو افسانې په دې وطن کې دي

چا مې زړه په محبت باندي غوړ نه کړ
په اوږو چې مې پر تې دي سپورې څنې

په درياب کې مې د مينې اول ډوب شه
بيا به درکړمه په لاس کې تورې څنې

سر به يې خلاص ستا پر لمسون شي اخير
نن دې پر ورور که راته ملا ماته ده

ماته په تور مخ رڼه لار مه بښايه
زما پښتو ستا تر تقوا زياته ده

غزل

سر پرې چورلي زندگي موبوړبوکۍ شوه
له سپېرو دوړو نه ډکه يې ځولۍ شوه

ما يې نيت د بېرته تگ پوښتی چې شپه شوه
دې اوړۍ له غاړې خلاصه کړه موسکۍ شوه

پر ورشود مخ يې کړ د بوسو وشو
په ترپکويې موسکا لکه هوسۍ شوه

په حباب کې مې د اوبسکو ارمان درومي
له اوبو جوړه روانه يې بېرۍ شوه

چا د ژوند د لفظ مانا رانه پوښتله
ستا نامه مې وه پر زړه خوله کې سلگۍ شوه

د زمان د باد د رځ په لوري اوړي
تو جو د زمانې د چرگ لکۍ شوه

غزل

څه مې زړه ته گوري چې پکې څومره خبرې دي
نه ښکاري له لوړو د غرور ډېرې ژورې دي

ناڅي مې د خيال په سندرېزو محفلونو کې
چا وي: د الهام ښاپېرۍ مانه مرورې دي

شايد چې کوترې يې د سولې چېرته وليدې
لومې لومې ږيرې يې چې بيا ورته بېرې دي

پام په دې تش لاسو به دې هسې گولۍ پڅې شي
دې خلکو په تن د پښتنو ولولو زغري دي

زمونږ محل د فکر چې باروتو هم لوگن نه کړ
څرپکو مو شيندلې په زخمونو کې سندرې دي

اوس به يې "حسنه" د پښتو پېغله تر غاړه کړي
تا چې د غزل په تار پيلې مرغلرې دي

د درد زلزله

زړه کې مې شور کړي خپ خپانده مینه
 لکه قید شوې د قفس بلبله
 ورته کوچنی مې شي د زړه سمندر
 ورباندې پټی شي درنه غوندې شي
 غواړي په هر لوري خوره وره شي
 کله مې زړه وچوي دوه ټوټې شي
 پکې را پورته شي د درد زلزله
 کله احساس پکې توپان راوړي
 هره خپه کې یې طغیان راوړي
 په نغو سر شي په ساحل ورواوړي
 په غېږ کې ونغاړي د زړونو دبتې
 خو پرې د یوې هم څه چاره نه کېږي
 یوې ته ورواغوندي شکلن پرونی
 له بلې ټولې کړي زر خیزې خاورې
 غولې یې نور هم ډبرین پاتې شي
 زړه مې د مینې هسې شین پاتې شي
 د چا یې خوښ نه وي انداز د قدم
 چاته یې تگ ډېر گړندی بنکاره شي
 شوک یې مالکین فطرت نه کرکه کوي

د نظر د نسیم غېږ کې مې خوره شوه
 په خپل رنگ او بوی درنه لکه غوټی شوه

پر "حسن" به نغمې کله زېږی وکړي
 چې له نل نه د ټوپک جوړه شپېلی شوه

نورې هم ډیرې مندې ترې غواړي
 تش یې په مینه گوزاره نه کېږي

"حسنه" ژوند د ناروغ لمونځ مه گڼه
 غواړي خوځون په اشاره نه کېږي

خوک وي په خپل ازغن فطرت خوشحاله
 ترېنه يې رخه وشي شا کړي ورته
 حنې بيا زړي د الفت نه لري
 چې پکې شنه کړي د لاله کلونه
 پيڅي راټولې کړي ستنه شي زړه ته
 شونډې کړي بوڅې په گيله شي زړه ته
 نه يې په پنبو کې د څپو وي پاتې
 هاغه ښکالو او سندرېز ترنم
 لکه يو چا چې وي خښ کړی مړی
 او پته خوله له هديرې رادرومي
 ماتمکده مې د غمجن زړگوتي
 د وير د ساندو تور لباس واغوندي
 مخ په څپېرو وهي کوکې وکړي
 چې څنگه ټول کړم د ذوقونو واټن
 څنگه کړم لنډې د فطرت فاصلې
 له کومې خوا راوړمه داسې مينه
 چې د هر زړه دښته خړوبه کاندي.

غزل

زه په دوزخي تياره کې خيال د جنت پېژنم
 ستا په تصور کې شم مشال د خلوت پېژنم
 مه زانگه پکې له خپل مکانه به دې ورکه کړي
 زه مې د فکرونو پور و بال د الوت پېژنم
 وژني دې پر خپل، لاس کې خنجر د آزادی ورکړي
 زه د ننني ظالم کمال د وحشت پېژنم
 شپه به مې نن بيا ستا په کاواکه څړيکه لاس کېږدي
 زه مې د زخمو کتاب کې پال د قسمت پېژنم
 ته دې څه چاره د غلامۍ د زولنو وکړه
 زه مې له زانگونو نه خپل جلال د غېرت پېژنم
 زه که يم غمجن خو ستا محفل ته په خندا درځم
 مه ويرېږه ياره سور او تال د الفت پېژنم

خود به هر منطق تېنتي زما له ملگرتيا ځني
زه چې مې "حسنه" خپل وبال د غربت پېژنم

ټول حواس يې شي بې واکه ورته تم شي
په غزل چې د "حسن" د چا نظر شي

ورته رډې سترگې گوري پکې ورک شي
لکه پېغله چې په مخه چاته ورشي

چې پرې پالنه د جفانونه کړې
په دې ځولې ځولې وفابه څه کړې

چې پکې برخه د زکات مې نه کړې
په دې دلي دلي بسکلا به څه کړې

غزل

چې عاجز لا د حالاتو له تفسير دی
تفکر يې په حواسو کې اسير دی

په هستی د اصل څنگه گومان وکړم
چې تش رنگ يې هر اندام لکه تصوير دی

د پښتون د جنون اور تړلی نه شي
ويلې شوی په دې قام کې هر زنجير دی

کله غم کله بڼادي پکې نغمه شي
له دې زېر و بڼه جوړ ساز د تقدير دی

د سرو سترگو بلو شمعو ته وينې ناست دي
د "حسن" او ستا د غم داسې شوکير دی

شین خاپ

اور یې چې ګوتو ته راوړسېدی
 هله شوم پوه چې ما سګرټ بل کړی
 د اندېښنو مزل خپلی خیال مې
 غږ کړې د هاغې کیسې خوب وړی وو
 چې یوه ورځ مې د غاښونو کاروان
 پرې کړ د واک مهار یاغې غوندې شو
 ټوپ یې کړ ستا د انګو ورشو ته
 ورباندې ویې لګول چکونه
 جوړ شو شین خاپ پر انګیو دتا
 سبا همزولو درنه کړه پوښتنه
 تا ورته وې: چې دا مې خال ایښی دی
 دوی په خبره ستا باور نه راتلو
 لږ یې دیکه کړې درنه ویې پوښتل
 چې ټوکې مه کړه په رښتیا ووايه

اول کې وشرمېدې ګونګه شولې
 بیا دې لېمو کې شو غرور په خپو
 شونډو دې واغوسته مرموزه موسکا
 ورته دې ووې: چې رښتیا وایمه
 دا مې چې وینئ دا مې خال دی پرمخ
 خوراته چا د غاښ په ستن ایښی دی

چې درته سترګو مې سپرل رازونه
 شوې مې له ژبې نه خبرې ورکې
 ستا چیراني مې پکې ځای نه کړله
 آیینې لېمې مې وې له ګرده ډکې

غزل

لولم د ظالم ژوند افسانې دتا په سترگو کي
توري دي د سرو اوبنکو دانې دتا په سترگو کي

مرگ رانه ژوند نه اخلي ولاړ دی انتظار کوي
وينې مې د مينې بهانې دتا په سترگو کي

پام کړه چې اخير به مې تقوا له پنبو وغورځي
گرځي ورپسې چې پيمانې دتا په سترگو کي

پرېږده مه رابوله ارمانونه اور د شمعو ته
بيا به شي جليل دا پروانې دتا په سترگو کي

بنځې مې وې دلته پسې راغلم مخ راواړوه
غواړم د يادونو خزانې دتا په سترگو کي

لا يې پېژندلې ناوې نه دي سادگانې دي
جوړې مې کړې هيلو اشيانې دتا په سترگو کي

راشي خداېزده څنگه د "حسن" پرې دوباره باور
ژوند چې زمزمه کړي ترانې دتا په سترگو کي

ځينې کسان وي د نکريزو غونډې
غواړي ښکلا ورځني پور کړي سپرې

خو که نږدې درته ډېر وخت پاتې شي
رنگ يې بدل شي نور هم تور کړي سپرې

جوړې دوه مسرې مې د غزل کړې ترې
سترگو ته دې زما په نظر وگوره

حُسن د عالم مې کړ راټول پکې
راشه دا د مينې هنر وگوره

د احساس کرونده

تا خو هر ارمان پاللی
 هر یو خوب د ارزوگانو
 له تعبیره وروسته وینې
 د قدرت هوس دې مور کړې
 د بې وزلو پر خپلو

له دې نوره خالي زړه کې
 د لویۍ هوس خراغ کړې
 کله سرې اوبنکې د کونډې
 کله سرې د مقتول وینې
 بلوې په دې خراغ کې

د ناخوالو او نادودو
 پنځونه کې استاد شوې
 په کمین کې ورته کینې
 د ازل قافله لوټ کړې
 چې پکې وي د هر چا برخه جوته

د ورېځو تورتم

ستا د هجر د تیارو چې
 تور خادر مې پر زړه خور شي
 چېرته لرې مې په زړه کې
 ستا یادونه دلاسه کړي
 لکه تور تورتم د ورېځو
 پاس پر سر د چا ولاړ وي
 خو لږ لرې د یوه هسک غره
 شنه لمن وي لمر په خپلو
 پلوشو کې رانغبتلې.

ته له هرې برخې تاو کړې لويه خېټه
 د عشرت په هر محفل کې
 انگازې ستا د خټ خټ خدا خورې وي
 بناپېرۍ درته نڅا کړي
 په سندرو کې ويدپري
 په نغو کې راپاخپري
 خو سکون درته سراب شي
 چې ته څومره پسې ځنلې
 هومره وړاندې درنه درومي

د خوندونو وسيلې دې کړلې سترې
 هرې يوې سره عادي دتا فطرت شي
 انديښنې دې بيا د بلې په تلاش شي
 چې موندل يې ناممکن شي
 سر دې ډک د پرېشانۍ له شور ماشور شي
 ته وا ځاله پکې کړې ده غومبرو
 سر دې ډوب کړې بيا د ميو په پياله کې
 په دې تمه چې ترې والوځي غومبرې
 خو هاغه ځانونه نور هم پکې کلک کړي
 سر دې چوي ځای د تېښتې درنه ورک کړي

گوره اوس دې هم پر شونډو
 خړ سپېره پتري پراته دي
 ترې نه کوم پلوته کپه
 ها د نورو له ژړا نه
 ټوکيدلې خدا وکړه
 يوه څپه د اندېښنو د هوا راغله
 ستا د هاغه څراغ سا يې
 کړه تربته په مړۍ کې
 بلې کړې دې پکې چې وې په زړه کې
 نن تودې خولې د سترېو مزدورانو

رېږدوي دې د زړه ونه
 رږوي ترېنه تنکۍ د هيلو پاڼې
 لالهانده زړه دې بيا تياره کې ډوب شو
 دا د کومو اندېښنو په نيولي سپور شي
 څومره ژر شي ستا د روح او روان دښته
 دم په دم د اضطراب له ازغو ډکه
 څنگه و ترورې په منډه
 کرونده ترې د خدا د سرو گلونو

که د زور او د سرو زرو
 د هسکین غره په سر ناست یې
 خو بیا هم خومره غریب غونډې بنکار پرې
 په تن روغ په زړه ناروغه معلومېرې
 تر هېدلی دې له زړه نه اطمینان دی
 د شپې خوب درنه کړي کرکه درنه تېنتي
 زور او زر دې درته پېتی
 شپلوي یواځیتوب دې د زړه ونه
 ته پوهېرې چې دا ولې؟
 حکه تا ضمیر وژلی
 د هوس یاغي سېلاب دې
 د احساس شنه کرونده دې
 د مادیاتو په شکن خادر کې نغبتې
 چې پرې تش د وسوسو ازغي شنه کېرې

د اروا پالنه وکړه
 د الفت تومنه دې وکړه په زړه کې
 په اروا د قربانۍ باندې ځان پوه کړه
 د هستۍ نظام په ورکړه باندې پایي

له خویونو د فطرت سره بلد شه
 لاروی د لېونتوب د قافلې شه

د الفت او خوشحالیو پیل وینس کړه
 چې غبرگون یې درته غېر کې سکون راوړي
 الهي پیغام د مینې زمزمه کړه
 سور نغری دې د زړه گرم کړه په مینه
 بیا دې وگوره په زړه کې
 بل به داسې یو لمرین غونډې خراغ شي
 چې به توخم د رڼا لوني هر لور ته
 پلوشې به ترې په هره خوا ټوکېرې
 او وهي به په مېرانه
 له توپان د وسوسو سره ډغري.

نور که پرې اظهار د خوشحالی کوي
 مونږ د خوشحالی لپاره وځانډو
 اوبسکې موله سترگو زړه ته ماتې شي
 تش د یوې ډوډۍ لپاره وځانډو

غزل

خېر دى وعدي د نن سبا کوه
مينه خو جانانه په رښتيا کوه

تل ته مې د شعر که رسېدى نه شي
شرنگ ته د لفظونو ويې واوا کوه

ستا اواره خړيکو ته جونگره شوه
زما پرهر پرهر زړه ته دعا کوه

نور په ژوند کې هر قدم په پام اخله
يو د محبت پکې خطا کوه

خانده له هر چا سره خندلى شي
راشه د "حسن" سره ژړا کوه

غزل

هسې مې په خوله خبرې سپورې وي
زړه کې مې اشنا ارادې نورې وي

زه يواځې نه يم له غمه تور
ورېځې هم هاغه ژارې چې تورې وي

خلاص شم په خواری له مزدورۍ ماښام
در چې شم د تا دروازه پورې وي

وڅښو دې پيالو کې د پښتو شراب
زموږ چې پر تندي پگړۍ نسکورې وي

اخله يې "حسنه" لاس په لاس ترېنه
پېغلې په مچکو کې بد پورې وي

غزل

څه کرم دې راته پرېښود رانه لارې
می او غم دې راته پرېښود رانه لارې

هر یو گوټ یې دم ختلی غوندې ښکاري
خالي چم دې راته پرېښود رانه لارې

رناگانو مې له سترگو کېدې بار کېرې
پکې نم دې راته پرېښود رانه لارې

هره پانگه دې قسمته رانه لوټ کېرې
تش قلم دې راته پرېښود رانه لارې

په کنډر ټټر کې دواړه سره گرځو
ستړی دم دې راته پرېښود رانه لارې

گورو زلفو دې مېن کړم اوس د هجر
پېچ و خم دې راته پرېښود رانه لارې

غزل

مینه په چامه کېرې عادت به دې شي
د زړا سودا مه کېرې عادت به دې شي

راتوکېدلې چې له زړه نه، نه وي
هسي خندا مه کېرې عادت به دې شي

دروغ به هېر کېرې ملامت به دې کېرې
رښتیا وینا مه کېرې عادت به دې شي

راکې به سپک د جفا پاتې نه شي
دومره وفا مه کېرې عادت به دې شي

اوس تر پلوییا به لوخ مخ راگورې
دا مشغولا مه کېرې عادت به دې شي

نوم د طیب به کېرې بدنام "حسنه"
د زړونو غلامه کېرې عادت به دې شي

د تڼاکو جامې

جفا دې جوړ کړ سور پرهر په زړه مې
 په غم لړلې د پرهر اوبښکې مې
 ستا له دردونو رپارانو ځنې
 پتې جامو کې د تڼاکو شولې
 دوی هم دي پېغلې پښتنې لکه ته
 د چم له ژبنيو نه پرده خوښوي

يو شعر

د حمزه بابا په شانتې ته زړېرې دی ځوانېرې
 ستا او ستاد شعر "حسنه" څومره ځان ځان ته فطرت دی

د وصال لمر

لکه چې اووري باران په ونو
 او لمر راوخپړي باران شي غلی
 د باد خپې پانو ته ورکړي جوتې
 او ترې نه وڅاڅي په ورو ورو څاڅکي
 داسې زما د بېلتانه د مهال
 راځوړند شوې په بڼو کې اوبښکې
 د اسویلیو په پاسته شمال کې
 نن د وصال په لمر کې وڅڅېدې.

د اقتدار په نری لار مه ورځه
 پت یې په دوړو کې په مار مه ورځه

د زړه آیینه به دې شي پته پکې
 "حسنه" پام په دې غبار مه ورځه

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**